

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Încheierea nr. 31/C

Dosar nr.

3506/1/2017/a1.1

Ședința din Cameră de Consiliu din data de 27 septembrie 2018

Completul constituit din:

Președinte – Judecător de cameră preliminară – Luciana Mera

Judecător de cameră preliminară – Lucia Rog

Magistrat asistent – Manuela Magdalena Dolache

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție a fost reprezentat de procuror Monica Danciu.

Pe rol pronunțarea asupra cauzei penale având ca obiect contestațiile formulate de inculpații **Simionescu Adrian Constantin, S.C. Proinvest S.R.L.** și **Fișcuci Marian** împotriva încheierilor din 12 februarie 2018 și din 17 aprilie 2018, pronunțate de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, în dosarul nr. 3506/1/2017/a1.

Dezbaterile au avut loc în ședința din Camera de Consiliu din data de 18 septembrie 2018 și au fost consemnate în încheierea întocmită la acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, iar Înalta Curte – Completul de 2 judecători de cameră preliminară, cu privire la contestațiile formulate, a stabilit termen pentru deliberare și pronunțare la data de 27 septembrie 2018, când, în aceeași compunere, a dispus următoarele:

ÎNALTA CURTE

Completul de 2 judecători de cameră preliminară,

Deliberând asupra contestațiilor formulate de contestatorii inculpați Simionescu Adrian Constantin, S.C. Proinvest S.R.L. și Fișcuci Marian constată următoarele:

1). Prin încheierea din 12 februarie 2018, judecătorul de cameră preliminară a admis, în parte, cererile și excepțiile de cameră preliminară formulate de inculpații S.C. PROINVEST S.R.L., Fișcuci Marian și Simionescu Adrian Constantin și, în consecință:

A constatat neregularitatea actului de sesizare, respectiv a rechizitoriului nr. 532/P/2014 din data de 18 decembrie 2017, emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de

Combatere a Infracțiunilor Asimilate Infracțiunilor de Corupție, în ceea ce privește descrierea faptelor reținute în sarcina inculpaților, încadrarea juridică, indicarea și analiza mijloacelor de probă, după cum urmează:

- pentru inculpata S.C. PROINVEST S.R.L. cu privire la infracțiunea de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. c și alin. 3 din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 5 Cod penal;
- pentru inculpatul Fișcuci Marian cu privire la infracțiunea de evaziune fiscală prev. de art.9 al.1 lit. c și al.3 din Legea nr. 241/2005, cu aplic. art.5 Cod penal;
- pentru inculpatul Simionescu Adrian Constantin cu privire la infracțiunile de complicitate la evaziune fiscală prev. de art.48 C.p. rap. art.9 al.1 lit. c și alin. 3 din Legea nr. 241/2005 și respectiv de efectuare de acte de comerț incompatibile cu funcția deținută, prev. de art.12 lit. a din Legea nr.78/2000.

În conformitate cu dispozițiile art. 345 alin. 2 și 3 Cod procedură penală, copia încheierii a fost comunicată organului de urmărire penală, la data de 15 martie 2018 pentru a remedia, în termen de 5 zile, neregularitățile constatate și pentru a preciza dacă mai menține dispoziția de trimitere în judecată a inculpaților.

Pentru a pronunța această hotărâre, judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță a constatat că prin rechizitoriul nr. 532/P/2014 din 18.12.2017 al Direcției Naționale Anticorupție - Secția de Combatere a Infracțiunilor Asimilate Infracțiunilor de Corupție s-a dispus *trimiterea în judecată a inculpaților*:

- Simionescu Adrian Constantin sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de efectuare de acte de comerț incompatibile cu funcția deținută și complicitate la evaziune fiscală, prev. de art.12 lit. a din Legea nr.78/2000 și art. 48 Cod penal rap. la art.9 alin.1 lit. c și alin. 3 din Legea nr.241/2005, cu aplic. art.5 C.p. și art.38 alin.1 Cod penal;
- Fișcuci Marian sub aspectul săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală, prev. de art. 9 alin.1 lit. c și al.3 din Legea nr.241/2005, cu aplic. art.5 Cod penal;
- persoana juridică SC PROINVEST S.R.L., cu datele de identificare CUI 7679503, J34/25/19.01.1991 sub aspectul săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală, prev. de art. 9 alin.1 lit. c și alin. 3 din Legea nr. 241/2005, cu aplic. art. 5 Cod penal.

Prin același rechizitoriu s-a mai dispus:

- a) menținerea măsurilor asigurătorii dispuse față de inculpați prin ordonanța din 07.11.2017.
- b) disjungerea și continuarea urmării penale:
 - sub aspectul săvârșirii infracțiunii prev. de art.12 lit. a din Legea nr.78/2000 în raport de Simionescu Adrian Constantin (pct. III.1. din rechizitoriu);
 - sub aspectul săvârșirii infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată prev. de art.322 C.p. (pct. III.2. din rechizitoriu);

- sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de evaziune fiscală prev. de art.9 lit.c din Legea nr.241/2005 și spălare de bani prev. de art.29 lit.c din Legea nr.656/2002 (pct. III.3. din rechizitoriu);
 - sub aspectul săvârșirii infracțiunii de fraudare fonduri europene prev. de art.18¹ din Legea nr.78/2000 (pct. III.4. din rechizitoriu).
- Totodată, s-a dispus clasarea față de:*
- inculpatul Marinaș Florinel sub aspectul săvârșirii infracțiunii de complicitate la evaziune fiscală, prev. de art.48 C.p. rap. art.9 al.1 lit. c și al.3 din Legea nr.241/2005;
 - inculpatul Simionescu Mihai Alexandru sub aspectul săvârșirii infracțiunii de complicitate la evaziune fiscală, prev. de art.48 C.p. rap. art.9 al.1 lit. c și al.3 din Legea nr.241/2005.

În fapt, prin actul de trimitere în judecată organul de urmărire penală a arătat că prezentul dosar de urmărire penală vizează două paliere infracționale, ambele implicându-l pe inculpatul Simionescu Adrian Constantin, deputat la momentul săvârșirii infracțiunilor.

S-a constatat că aceste două paliere infracționale sunt următoarele:

1. Evaziune fiscală

„Potrivit datelor existente la momentul sesizării din oficiu, între S.C. PROINVEST S.R.L. Alexandria, având ca acționar și administrator pe numitul Fișcuci Marian și firma bulgărească FAN SPEED, având ca acționar unic pe Simionescu Adrian Constantin – deputat în Parlamentul României (în legislatura 2012 – 2016, ales în circumscripția electorală nr. 36 Teleorman, colegiul uninominal nr.2) s-a organizat în perioada 2012 – 2014, un circuit economico - financiar fictiv cu scopul eludării plății T.V.A. de către firma PROINVEST.

În concret, în perioada 2012 – 2014, S.C. PROINVEST S.R.L. a achiziționat din spațiul intracomunitar utilaje agricole de la firme consacrate în domeniu, pe care le-a livrat beneficiarilor - firme românești însă, în acest lanț economico - financiar a introdus o verigă fictivă, respectiv firma bulgărească FAN SPEED, aparținând deputatului Simionescu Adrian Constantin, căreia îi erau livrate utilajele agricole doar formal, iar firma bulgărească, în baza înțelegerii infracționale, le livra beneficiarilor finali din România.

Astfel, firma PROINVEST S.R.L., condusă de inculpatul Fișcuci Marian și care avea ca activitate principală vânzarea de utilaje agricole, pe care le importa din Germania, Franța, Olanda, Polonia, etc., pentru ca această societate înmatriculată pe teritoriul României să nu plătească T.V.A. s-a creat un circuit suplimentar de tranzacții nereale, prin intermediul unei firme din Bulgaria, controlată de inculpatul Simionescu Adrian, scopul fiind eludarea plății de T.V.A. pe teritoriul României.

După identificarea firmelor interesate, care erau și beneficiarii finali, utilajele erau achiziționate din state ale UE, unde acestea erau produse și transportate la sediul S.C. PROINVEST S.R.L. Alexandria, unde erau și depozitate. Aceste achiziții de utilaje agricole realizate de PROINVEST se încadrează în categoria achizițiilor intracomunitare, fiind scutite de T.V.A., conform prevederilor art.293 din Legea nr.227/2015 privind Codul Fiscal (art. 142 din Legea nr. 571/2003 – Codul Fiscal, la momentul 2012 – 2014 când a fost realizată activitatea infracțională).

Din perspectiva celor implicați în activitatea infracțională, dacă la momentul aducerii utilajelor agricole în România s-ar fi procedat direct la revânzarea acestora către firmele românești – destinatarii finali, tranzacția comercială ar fi fost generatoare a obligației de plată a T.V.A., astfel că inculpatul Fișcuci Marian, cu complicitatea celorlalte persoane, a creat un circuit comercial suplimentar, nereal, menit să îi faciliteze eludarea obligațiilor fiscale către statul român, obținând astfel sume mai mari ca venituri.

Tocmai de aceea, S.C. PROINVEST S.R.L. Alexandria nu proceda la livrarea utilajelor direct către clienții din România pentru a evita încadrarea tranzacțiilor în cauză în categoria „operațiunilor impozabile din punct de vedere al T.V.A.”, conform art. 268 din Legea nr. 227/2015 privind Codul Fiscal (fostul art. 126 din Legea nr. 571/2003 – Codul Fiscal, aplicabil în perioada 2012 – 2014 când a fost săvârșită activitatea infracțională), pentru care agentul economic din Alexandria ar datora T.V.A. de plată.

Din interpretarea sistematică a textului de lege din domeniul fiscal, organul de urmărire penală a concluzionat (n.n.) că, în cazul în care S.C. PROINVEST S.R.L., care adusesse utilajele agricole din alte țări ale UE, beneficiind de regimul tranzacțiilor intracomunitare, vindea aceste utilaje pe teritoriul României unor firme românești, ar fi trebuit să încadreze aceste operațiuni comerciale în categoria celor impozitabile.

Tocmai de aceea s-a creat această verigă suplimentară, prin introducerea în schemă a firmei FAN SPEED din Bulgaria, firmă care aparținea deputatului Simionescu Adrian Constantin și care a avut ca și unică activitate în perioada 2012 – 2014 primirea formală a utilajelor din România și livrarea imediată în România către clienții - firme ce negociau cu S.C. PROINVEST S.R.L. De altfel, toată documentația necesară vânzării, atât dintre PROINVEST către FAN SPEED, cât și dintre FAN SPEED către clientul final, era întocmită la sediul PROINVEST, uneori chiar semnată de aceeași persoană la ambele rubrici ale reprezentanților PROINVEST și FAN SPEED, ceea ce confirmă ipoteza investigativă că, în realitate scopul acestor tranzacții era acela ca PROINVEST, firma care comercializa în realitate aceste utilaje agricole, să nu plătească T.V.A..

Acuzarea a precizat că livrarea se realiza în cele mai multe cazuri tot de către S.C. PROINVEST S.R.L., ceea ce subliniază (în opinia organului de urmărire penală) existența aranjamentului în scopul eludării T.V.A.. Schema infracțională de eludare a obligațiilor fiscale, se realiza pe următorul circuit: S.C. PROINVEST S.R.L. Alexandria, controlată de Fișcuci Marian, realiza o vânzare fictivă (tranzacție intracomunitară) către firma FAN SPEED Nikopole, controlată de Simionescu Adrian Constantin și persoanele pe care le-a interpus în calitate de administratori Marinaș Florinel și ulterior fiul său, Simionescu Mihai Alexandru, operațiune scutită de T.V.A. – conform prevederilor art. 293 din Legea nr. 227/2015 (fostul art.143 din Legea nr. 571/2003 – Codul Fiscal), după care agentul economic din Bulgaria proceda la revânzarea utilajelor către clienții din România, identificați anterior și cu care se negociase deja vânzarea utilajelor încă de când acestea erau proprietatea PROINVEST sau urmau să devină proprietatea PROINVEST.

În cadrul acestei operațiuni comerciale fictive, utilajele erau transportate de la sediul S.C. PROINVEST S.R.L. Alexandria pe teritoriul Bulgariei, și reintroduse la scurt timp în România (durata păstrării pe teritoriul Bulgariei era de câteva zeci de minute cât dura așteptarea următorului transport fluvial – bac) și livrate beneficiarului final. Aceste tranzacții comerciale realizate de firma bulgărească FAN SPEED către beneficiarii finali, firme din România, erau scutite la rândul lor de T.V.A., întrucât aveau același regim de tranzacții intracomunitare, conform legislației bulgărești.

Organul de urmărire penală a arătat că tranzacțiile realizate cu firma din Bulgaria nu aveau un scop economic real, fiind efectuate exclusiv pentru a crea o aparență de legalitate și a beneficia de regimul de scutire de T.V.A. aplicabil operațiunilor intracomunitare, fictivitatea tranzacției fiind subliniată și de faptul că utilajele erau introduse pe teritoriul Bulgariei doar pentru a păstra aparența de legalitate față de autoritățile bulgărești cu competențe de control fiscal care, ar fi putut depista la rândul lor fictivitatea operațiunilor derulate. Faptul că aceste tranzacții nu aveau scop economic real a fost demonstrat - în opinia organului de urmărire penală - și de faptul că firma bulgărească FAN SPEED, controlată de deputatul Simionescu, avea ca singură activitate economică, rularea utilajelor agricole de la PROINVEST către firmele românești – destinatari finali, iar profitul a fost întotdeauna minimal – adaosul comercial era doar de 1%, adăugat formal pentru a nu atrage atenția autorităților fiscale bulgărești în cazul în care ar fi declarat pierderi în condițiile unor rulaje de milioane de euro în perioada de referință.

S-a mai arătat că subiectul activ al infracțiunii de evaziune fiscală este unul calificat, în sensul că nu poate fi decât o persoană fizică sau juridică cu atribuții de evidențiere în documentele legale a operațiunilor comerciale efectuate și a veniturilor realizate, cum ar fi: contribuabilul, administratorul, directorul (cu diferitele variante de stabilire a atribuțiilor: general, administrativ, comercial sau economic, etc.), contabilul sau altă persoană împuternicită să îndeplinească obligația de a aplica corespunzător reglementările contabile.

Infracțiunea prevăzută de art. 9 lit. c din Legea nr. 241/2005 este o infracțiune complexă deoarece absoarbe în conținutul ei infracțiunea prevăzută de art.43 din Legea nr.82/1991 a contabilității, varianta „efectuării cu știință de înregistrări inexacte, având drept consecință denaturarea veniturilor, cheltuielilor, rezultatelor financiare, precum și a elementelor de activ și pasiv ce se reflectă în bilanț”.

Parchetul a arătat că în cazul concret ce a făcut obiectul urmăririi penale în prezentul dosar, scopul „evidențierii, în actele contabile sau alte documente legale, a cheltuielilor care nu au la bază operațiuni reale ori evidențierea altor operațiuni fictive”, fost reprezentat de intenția inculpatului Fișcuci Marian – administratorul S.C. PROINVEST S.R.L. de a eluda încadrarea tranzacțiilor pe care le realiza cu utilaje agricole în categoria operațiunilor impozabile, denaturând astfel plata T.V.A. prin înregistrarea în contabilitate a unor „operațiuni nereale”, așa cum a fost aceasta stabilită de specialistul din cadrul D.N.A., dar și de celelalte probe administrate: interceptări comunicări telefonice și înregistrări video ambientale, declarații martori și suspecți, documente

ridicate cu ocazia perchezițiilor sau solicitate de la diferite instituții, rezultatul comisiei rogatorii realizată în Bulgaria.

În ceea ce privește firmele implicate, în rechizitoriu s-au menționat următoarele:

SC PROINVEST S.R.L. este persoană juridică română, având formă de societate comercială cu răspundere limitată, fiind înființată în conformitate cu prevederile Legii nr. 31/1990 cu modificările ulterioare privind societățile comerciale, sub numărul de înregistrare la Oficiul Registrului Comerțului J34/25/19.01.1991. Codul unic de înregistrare atribuit în data de 06.09.1995 este CUI 7679503.

Sediul social al societății este în Alexandria, strada București, bloc 714DE, scara D, etaj 1, ap. 3, județul Teleorman. Dovada sediului social o reprezintă contractul de vânzare cumpărare nr. 2712 din data de 13.08.2003, încheiat pe perioadă nedeterminată.

Societatea are un capital social de 10.000 lei, are ca domeniu principal de activitate "Comerț cu ridicata de piese și accesorii pentru autovehicule – CAEN 4531", iar conducerea și administrarea societății este asigurată, cu puteri depline pe o perioadă nelimitată, de către asociatul Fișcuci Marian, care deține și 40% din părțile sociale, acesta fiind cetățean român, data numirii în funcție ca administrator fiind 26.04.2011. Până la acel moment, Fișcuci Marian a figurat ca asociat/administrator și în alte firme, cum ar fi S.C. TELDRUM S.A.

Societatea a declarat și înregistrat 9 puncte de lucru (în județele Ilfov, Teleorman și Giurgiu), 2 depozite en-gros în Municipiul Alexandria, jud. Teleorman și 3 magazine în Mun. Turnu Măgurele, jud. Teleorman.

FAN SPEED (în limba bulgară FAIN SPEED EOOD) este o persoană juridică de tip S.R.L. cu asociat unic (Simionescu Adrian Constantin) înmatriculată în Bulgaria, cu sediul în orașul Nikopole (la câțiva kilometri de Municipiul Turnu Măgurele, unde își desfășura activitatea comercială deputatul Simionescu) cu activitate comercială principală, conform codului CAEN 4661 "Comerțul cu mașini agricole".

Firma FAN SPEED a fost înființată în august 2011 și a fost înregistrată ca plătitor de T.V.A. în luna noiembrie 2011. Această firmă și-a început activitatea comercială efectivă în anul 2012 (și unica de altfel) pe relaționarea S.C. PROINVEST – firme românești, cărora le sunt livrate utilajele agricole aduse în România de la producătorii din UE, de către Fișcuci Marian, prin S.C. PROINVEST S.R.L. De la momentul înființării până în luna martie a anului 2013 administrator al FAN SPEED a fost inculpatul Simionescu Adrian Constantin (se precizează în acest context că din noiembrie 2012 inculpatul devenise parlamentar, moment din care era incompatibil cu orice funcție ce implica activitatea comercială). Din martie 2013, asociatul unic, inculpatul Simionescu Constantin Adrian, l-a numit administrator pe inculpatul Marinaș Florinel, iar din aprilie 2014, pe fiul său, inculpatul Simionescu Mihai Alexandru.

S-a menționat în rechizitoriu că probele administrate pentru dovedirea infracțiunii de evaziune fiscală, prevăzută de art. 9 alin.1 lit. c și alin. 3 din Legea nr. 241/2005 sunt următoarele:

- înscrisuri financiar-contabile ridicate cu ocazia perchezițiilor și a ridicărilor de documente de la persoanele fizice și juridice implicate în circuitul comercial generator de evaziune fiscală;
- înscrisuri ce conțin constatări și declarații martori întocmite de autoritățile judiciare din Bulgaria cu ocazia punerii în aplicare a comisiei rogatorii;
- percheziție informatică și constatările rezultate în urma efectuării acestei activități;
- raport de constatare tehnico-științifică întocmit de specialiștii DNA;
- înregistrări telefonice și în mediul ambiental (inclusiv video);
- declarații martori, suspecti.

2. Corupție – infracțiuni asimilate celor de corupție – art. 12 lit. a din Legea nr. 78/2000.

În ceea ce privește activitatea infracțională constând în efectuarea de operațiuni financiare ca acte de comerț incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o îndeplinește o persoană, ori încheierea de tranzacții financiare, utilizând informațiile obținute în virtutea funcției, atribuției sau însărcinării sale, acuzarea a precizat că, potrivit datelor existente la momentul începerii urmăririi penale cu privire la infracțiuni, numitul Simionescu Adrian Constantin, deputat în Parlamentul României, prin demersurile efectuate în cursul anului 2014, direct sau cu sprijinul altor persoane, controla întreaga activitate comercială a firmelor - S.C.SADY COM S.R.L. (administrată în prezent de numita Simionescu Fănică, soția parlamentarului) și FAN SPEED Nikopole, în condițiile în care nu îndeplinea funcția de administrator, ci doar pe aceea de asociat. Potrivit datelor existente în cauză, deputat la acel moment, Simionescu Adrian Constantin realiza în mod efectiv activitățile de administrare ale societăților, el fiind atât factorul decizional în respectivele societăți comerciale, cât și administratorul *de facto*, realizând atribuțiile specifice administratorului.”

Astfel, s-a reținut în sarcina inculpatului Simionescu Adrian Constantin, ca situație de fapt, că „în cursul anului 2014, a efectuat demersuri, în calitate de administrator *de facto* în reprezentarea intereselor societăților sale – S.C. SADY COM S.R.L. și FAN SPEED Bulgaria, în vederea realizării de tranzacții comerciale, negociere preț și încheiere contracte, vânzări de produse, efectuare și încasări plăți, organizare și coordonare livrări produse, întocmire documente financiar-contabile pentru realizarea plăților, etc., reprezentând operațiuni financiare, ca acte de comerț incompatibile cu funcția de demnitate publică (deputat) pe care acesta o îndeplinește, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite.”

Activitatea infracțională reținută în sarcina inculpatului Simionescu Adrian Constantin în raport de infracțiunea prevăzută de art. 12 lit. a din Legea nr.78/2000, este supusă analizei doar pentru anul 2014, ipoteză investigativă avută în vedere la momentul sesizării din oficiu și pentru care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, chiar dacă ulterior, pe parcursul urmăririi penale, probele administrate au indicat că această activitate de administrator *de facto* a fost derulată de inculpatul Simionescu Adrian Constantin și în cursul anului 2013.

În acest sens s-au arătat următoarele:

Calitatea de deputat - inculpatul Constantin Adrian Simionescu a fost ales deputat în circumscripția electorală nr. 36 Teleorman, colegiul uninominal nr.2, îndeplinind demnitatea publică de parlamentar în legislatura 2012 – 2016.

Funcțiile deținute în cadrul societăților comerciale SADY COM S.R.L. și FAN SPEED

S.C. SADY COM S.R.L. - persoană juridică română, având forma de societate comercială cu răspundere limitată, fiind înființată în conformitate cu prevederile Legii nr. 31/1990, sediul social al societății este în Turnu Măgurele, strada Chimiei, nr. 27, C1, județul Teleorman, are următorii asociați, persoane fizice:

- a) Simionescu Adrian Constantin, asociat cu cota de participare la beneficii și pierderi de 95,238%;
- b) Simionescu Fănica, asociat cu cota de participare la beneficii și pierderi de 4,762%.

Acuzarea a arătat că inculpatul Simionescu Adrian Constantin a deținut calitatea de administrator până la momentul alegerii ca parlamentar în urma alegerilor legislative din anul 2012. După acel moment, administrator cu puteri depline a devenit soția inculpatului Simionescu Adrian Constantin, numita Simionescu Fănica.

FAN SPEED, persoană juridică din Bulgaria, societatea cu răspundere limitată înființată conform legislației bulgărești, l-a avut în calitate de asociat unic și administrator, pe inculpatul Simionescu Adrian Constantin, în perioada 08.08.2011 – 21.03.2013. În contextul alegerii sale ca deputat în Parlamentul României, începând cu noiembrie 2012, Simionescu a decis să cedeze formal administrarea societății lui Marinaș Florinel. La data de 08.04.2014, din decizia aceluiași inculpat Simionescu Adrian Constantin, administrator al firmei bulgărești – FAN SPEED a devenit fiul acestuia, respectiv numitul Simionescu Mihai Alexandru.

Organul de urmărire penală a menționat că, în concret, activitatea infracțională a inculpatului Simionescu Adrian Constantin, în sensul săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 12 lit. a din Legea nr.78/2000, constă în demersurile efectuate de acesta, direct sau cu sprijinul altor persoane, în vederea realizării de profit pentru firmele pe care le conducea în mod nemijlocit – S.C. SADY COM S.R.L. din România și FAN SPEED din Bulgaria, în condițiile în care inculpatul nu îndeplinește funcția de administrator ci doar pe aceea de asociat în cadrul firmelor respective.

Organul de urmărire penală a accentuat faptul că „Acțiunile concrete ale inculpatului Simionescu Adrian Constantin în vederea realizării de tranzacții comerciale de către firmele sale – S.C. SADY COM S.R.L. și FAN SPEED Bulgaria, arată în mod indubitabil că acesta se comportă asemenea unui administrator de fapt, el fiind cel care coordonează în mod explicit activitățile comerciale ale firmei.” Astfel, angajații SADY COM primeau ordine de la acesta, administratorul Marinaș primea ordine, fiind doar formal administrator, iar inculpatul Simionescu Mihai Alexandru nu are nici măcar cunoștință de derularea operațiunilor comerciale care sunt semnate în numele său de alte persoane), care nu fac decât să aducă la îndeplinire ceea ce acesta discută,

negociază, urmare relaționării cu diferiții clienți sau colaboratori în domeniul comercial.

De asemenea, s-a arătat că, potrivit Legii nr. 31/1990 „principalele atribuții ale administratorului unei societăți comerciale, așa cum sunt menționate expres în legislația societăților comerciale și în actul constitutiv, respectiv: asigurarea conducerii curente a societății, reprezentarea societății în relațiile cu terții, inițierea operațiunilor care angajează răspunderea față de terți, se identifică în mod evident cu activitățile desfășurate de inculpatul Simionescu Adrian Constantin, acesta fiind cel care asigură în mod efectiv conducerea societății (negociază prețul și încheierea tranzacțiilor cu clienții, dispune și urmărește livrarea produselor și încasarea banilor, dispune întocmirea documentelor necesare încasării banilor, etc.), cel care reprezintă societatea în relaționarea cu terții (discută telefonic cu potențialii clienți, este sunat de aceștia la numărul de telefon care apare public în vederea contactării reprezentanților societății, stabilește în concret ceea ce trebuie efectuat în numele societății), precum și cel care inițiază operațiunile care angajează răspunderea societății (ia decizia încheierii contractelor, a tranzacțiilor, dispune întocmirea documentațiilor necesare realizării acestor tranzacții, etc.).”

Referitor la modul de sesizare, începere/continuare a urmăririi penale, s-au arătat următoarele:

Dosarul nr. 532/P/2014 al Secției de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție s-a format ca urmare a sesizării din oficiu cu privire la faptul că persoane care dețin funcții publice, cu încălcarea regimului incompatibilităților, efectuează acte de comerț ce au ca obiect tranzacționarea de utilaje agricole, prin realizarea unui circuit comercial fictiv cu componentă transfrontalieră – Bulgaria, în scopul eludării plății taxei pe valoare adăugată – T.V.A.. S-a avut în vedere la momentul sesizării din oficiu că, începând cu anul 2012, numiții *Marian Fișucui, asociat și administrator al S.C. PROINVEST S.R.L., precum și al altor firme și Simionescu Adrian Constantin, parlamentar, ales deputat în circumscripția electorală nr. 36 Teleorman, colegiul uninominal nr.2, asociat al S.C. SADY COM S.R.L.,* se implică în efectuarea de tranzacții intracomunitare succesive (prin intermediul firmelor PROINVEST S.R.L. Alexandria, respectiv FAN SPEED Nikopole Bulgaria – controlate de parlamentar), acestea fiind fictive, în scopul sustragerii de la îndeplinirea unor obligații fiscale (respectiv T.V.A.) față de bugetul de stat.

Prin *ordonanța din data de 03.06.2014 s-a dispus începerea urmăririi penale* cu privire la săvârșirea infracțiunilor de efectuare de acte de comerț incompatibile cu funcția deținută și evaziune fiscală prevăzută de art. 12 lit. a din Legea nr. 78/2000 și art. 9 lit. c din Legea nr. 241/2005.

La data de 24.09.2014, s-au realizat simultan percheziții și ridicări de documente în 10 locații, reprezentând sedii și puncte de lucru ale firmelor PROINVEST, SADY COM, LUCAL SYSTEMS, CONTEXPERT, AGRIVET, AGROTRUST. Aceste firme apăreau cel mai frecvent pe circuitul comercial pe ruta România – Bulgaria – România. Despre firmele SADY COM și LUCAL SYSTEMS existau indicii certe că sunt controlate de parlamentarul Simionescu Adrian Constantin cu încălcarea regimului incompatibilităților. Aspectele rezultate în urma perchezițiilor și ridicării de obiecte (calculatoare, etc.) și

documente au confirmat ipoteza de lucru avansată de anchetă la momentul demarării cercetărilor.

Astfel, s-au descoperit la reprezentantul firmei LUCAL SYSTEMS, firmă controlată indirect tot de deputatul Simionescu, documentele financiar-contabile și ștampila firmei din Bulgaria – FAN SPEED, fiind evident ca această firmă era controlată din România de deputatul Simionescu Adrian Constantin, aspect confirmat de altfel și de celelalte probe administrate, (audieri martori, interceptări telefonice, documente, etc.).

De altfel, ulterior, cu ocazia percheziției informatice în calculatoarele S.C. PROINVEST S.R.L. din România, s-au găsit contractele pe care firma bulgărească FAN SPPED le încheia cu firmele – destinatari finali din România. Practic, aceste contracte ale firmei FAN SPPED erau redactate, întocmite la sediul firmei PROINVEST din Alexandria, ceea ce arată că circuitul comercial suplimentar introdus în livrarea utilajelor agricole: PROINVEST – FAN SPEED – destinat final era unul fictiv, fiind coordonat exclusiv din România, iar destinatarul eludării plății taxelor către bugetul de stat era firma PROINVEST din Alexandria.

Având în vedere aceste aspecte, *prin ordonanța din 24.09.2014 s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale față de:*

- *Simionescu Adrian Constantin* – sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de efectuare de acte de comerț incompatibile cu funcția deținută și complicitate la evaziune fiscală, prev. de art. 12 lit. a din Legea nr. 78/2000 și art.48 C.p. rap. la art. 9 lit. c din Legea nr. 241/2005, cu aplic. art. 5 Cod penal și art. 38 alin. 1 Cod penal;
- *Fișcuci Marian* – sub aspectul săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală, prev. de art. 9 lit. c din Legea nr. 241/2005 cu aplic. art.5 Cod penal;
- *Marinaș Florinel* – sub aspectul săvârșirii infracțiunii de complicitate la evaziune fiscală, prev. de art. 48 C.p. rap. la art. 9 lit. c din Legea nr.241/2005 cu aplic. art. 5 Cod penal;

La data de 29.06.2017, s-a dispus extinderea urmăririi penale față de:

- *Simionescu Mihai Alexandru*, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de complicitate la evaziune fiscală, prev. de art. 48 C.p. rap. la art. 9 lit. c din Legea nr. 241/2005 cu aplic. art. 5 Cod penal;
- *persoana juridică S.C. PROINVEST S.R.L.*, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală, prev. de art. 9 lit. c din Legea nr. 241/2005 cu aplic. art. 5 Cod penal.

S-a avut în vedere la momentul extinderii urmăririi penale faptul că pe parcursul urmăririi penale au rezultat mai multe aspecte apreciate ca fiind noi în raport de săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală:

În privința firmei FAN SPEED din Bulgaria s-a stabilit că această firmă în perioada 08.08.2011 – 21.03.2013 l-a avut în calitate de asociat unic și administrator pe inculpatul Simionescu Adrian Constantin. În contextul alegerii sale ca deputat în Parlamentul României, începând cu noiembrie 2012, Simionescu a decis să cedeze formal administrarea societății lui Marinaș Florinel. Astfel, la data de 21.03.2013 îi cedează aceluiași inculpat Marinaș și 25% din activele firmei bulgărești. La data de 08.04.2014, din decizia aceluiași inculpat Simionescu Adrian Constantin, administrator al firmei bulgărești –

FAN SPEED devine fiul acestuia, respectiv numitul Simionescu Mihai Alexandru. Astfel, se constată că, începând cu luna aprilie 2014, tranzacțiile pe circuitul evazionist: PROINVEST România – FAN SPEED Bulgaria – firmele beneficiare ale utilajelor agricole din România au fost posibile și datorită implicării numitului Simionescu Mihai. În concluzie, s-a apreciat la acel moment, că datele referitoare la implicarea numitului Simionescu Mihai în activitățile de evaziune fiscală se circumscriu exigențelor impuse de disp. art. 311 Cod procedură penală.

În privința firmelor implicate în evaziune fiscală, au fost apreciate ca date noi faptul că principalul beneficiar al eludării plății T.V.A. este firma PROINVEST.

Parchetul a arătat că urmărirea penală efectuată în cauză până la momentul punerii în mișcare a acțiunii penale a implicat realizarea unor activități multiple și complexe, după cum urmează:

- percheziții, ridicări de documente și obiecte (calculatoare, ștampile, etc.) de la persoanele fizice și juridice suspectate a avea o implicare infracțională;
- audieri de martori – persoane implicate în circuitul evazionist;
- interceptări telefonice și ambientale (peste 500 analizate sub aspect probatoriu), din conținutul cărora rezultă fără nici un echivoc atât infracțiunea asimilată celor de corupție – art.12 lit. a din Legea 78/2000 cât și activitățile de evaziune fiscală;
- fotografiile și filmări ale transporturilor de utilaje pe ruta România – Bulgaria – România;
- activități în cadrul comisiei rogatorii cu autoritățile judiciare bulgare (audieri, ridicări documente, traduceri ulterioare, etc.);
- analize și evaluări financiar-fiscale (constatări tehnico-științifice, procese-verbale, evaluări);
- constituire parte civilă: prin adresa AJR 34762/29.08.2016, Ministerul Finanțelor Publice – ANAF s-a constituit parte civilă în prezenta cauză cu suma de 5.692.644 lei, reprezentând prejudiciul cauzat bugetului de stat, rezervându-și dreptul să modifice suma menționată, prin adăugarea obligațiilor fiscale accesorii și a penalităților;
- evaluare folos material necuvenit ca urmare a săvârșirii infracțiunii asimilate celor de corupție, prev. de art.12 lit. a din Legea nr.78/2000 săvârșită de către Simionescu Adrian Constantin– s-a evaluat un total de 1.159.393 lei, echivalentul cumulativ al profiturilor realizate în cursul anului 2014 când s-au derulat activități financiare incompatibile cu funcția de parlamentar, prin exercitarea atribuțiilor de administrator de facto al firmelor S.C. SADY COM S.R.L. din România (profit an 2014: - 521.308 lei) și FAN SPEED din Bulgaria (638.085 lei).
- percheziții informatice și verificările ulterioare referitoare la conținutul electronic al bunurilor ridicate;
- alte acte de urmărire penală efectuate.

În raport de probe administrate, s-a apreciat că există suspiciunea rezonabilă că inculpații au săvârșit infracțiunile reținute în sarcina acestora, astfel că prin ordonanța din data de 12.07.2017 s-a dispus punerea în mișcare a

acțiunii penale față de Simionescu Adrian Constantin, Fișcuci Marian, Marinaș Florinel, Simionescu Mihai Alexandru și persoana juridică S.C. PROINVEST S.R.L.

În prezentul dosar de urmărire penală, având în vedere că s-a reținut săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală, prev. de art. 9 lit. c din Legea nr. 241/2005, s-a stabilit că prejudiciul produs prin această infracțiune, reprezentat de valoarea T.V.A. pe care firma PROINVEST S.R.L. nu a plătit-o la bugetul de stat prin realizarea circuitului infracțional, este în sumă de 5.692.644 lei (echivalentul în euro a sumei de 1.245.164 euro la curs BNR), cu care, de altfel ANAF s-a constituit parte civilă.

Având în vedere că prejudiciul este mai mare de suma de 500.000 euro în raport de infracțiunea de evaziune fiscală, s-a reținut și aplicabilitatea alin.3 al art.9 din Legea nr.241/2005, astfel că prin ordonanța din 07.11.2017 s-a dispus schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de evaziune fiscală, prev. de art.9 al.1 lit. c din Legea nr.241/2005 în infracțiunea de evaziune fiscală, prev. de art.9 al.1 lit. c și al.3 din Legea nr.241/2005.

Cauza a fost înregistrată la instanță la data de 19.12.2017 și, în conformitate cu dispozițiile art. 344 alin. 2 Cod procedură penală, a fost comunicată inculpaților o copie certificată a rechizitoriului. Totodată, o copie certificată a rechizitoriului a fost comunicată și părții civile pentru a da posibilitatea acesteia de a-și exercita drepturile conferite de camera preliminară în condiții de deplină egalitate cu inculpații.

În termenul prevăzut de art. 344 alin. 3 Cod procedură penală, au fost formulate cereri și excepții privind legalitatea sesizării instanței, legalitatea administrării probelor și legalitatea actelor de urmărire penală de către cei trei inculpați trimiși în judecată.

Cererile și excepțiile au fost comunicate organului de urmărire penală care, cu adresa nr. 4543/5 februarie 2018 a comunicat în scris punctul său de vedere.

În conformitate cu dispozițiile art. 344 alin. 4 Cod procedură penală, a fost fixat termen pentru soluționarea cererilor și a excepțiilor invocate, cu citarea părților și participarea procurorului.

Analizând cererile și excepțiile invocate de inculpați, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Înaltei Curți a constatat că, deși diferite oarecum în privința argumentării, toate cele trei solicitări ale inculpaților ridică, în esență, aceleași probleme, motiv pentru care s-a procedat la o grupare a lor în vederea unei prezentări sintetice.

Astfel, în esență, inculpații au invocat următoarele:

1. Neregularitatea sesizării instanței, din perspectiva dispozițiilor art. 328 alin. 1 Cod procedură penală, prin descrierea imprecisă a acuzațiilor.

În acest sens, *inculpatul Simionescu Adrian Constantin* a arătat că, privitor la infracțiunea prev. de art. 12 al. 1 lit. a din Legea nr. 78/2000 nu este indicat momentul comiterii infracțiunii fiind menționat doar generic - „în cursul anului 2014” – deși acest lucru era absolut necesar pentru a se verifica dacă era sau nu deputat în acea perioadă.

Totodată, a arătat că organul de urmărire penală s-a limitat la enunțarea vagă și cu titlu general a existenței unei implicări a sa în administrarea firmelor la care era asociat fără a preciza în mod concret în ce a constat această implicare, care au fost în mod efectiv activitățile de administrare desfășurate, pe ce perioadă și care sunt probele ce argumentează o asemenea susținere.

De asemenea, a arătat că organul de urmărire penală a făcut referire la dispozițiile art. 2 din Legea nr. 78/2000 – privind obligația persoanelor ce dețin funcții publice de a nu se folosi de acestea pentru obținerea de foloase necuvenite – dar nu a arătat modul în care s-ar fi folosit inculpatul de poziția de parlamentar pentru obținerea unor foloase pentru societățile la care era asociat. Mai mult, referitor la una dintre societăți – FAN SPEED Bulgaria – aceasta este o societate comercială străină și nu ar intra sub incidența Legii nr. 78/2000.

În fine, a arătat că organul de urmărire penală s-a limitat la o reținere globală a prejudiciului pentru această infracțiune prev. de art. 12 al. 1 lit. a din Legea nr. 78/2000 fără să existe o raportare la înregistrări contabile certe.

În ceea ce privește infracțiunea de complicitate la evaziune fiscală, același inculpat a arătat că descrierea faptei este lacunară, superficială și cuprinde elemente contradictorii întrucât, pe de o parte, prezintă tranzacțiile respective ca fiind fictive iar pe de altă parte ca fiind artificiale deși între cele două există o distincție netă. Astfel, dacă operațiunile respective ar fi fost fictive, adică tranzacții inexistente în realitate, există problema modalității de probă prin mijloacele de supraveghere video care au fost utilizate.

În al doilea rând, s-a susținut că rechizitoriul face referire la o serie de condiții pentru ca acele operațiuni economice să fie considerate reale – cum ar fi de pildă valoarea adaosului, numărul și tipul de angajați, necesitatea existenței unui depozit, durata de deplasare și de staționare a utilajelor pe teritoriul Bulgariei – fără a avea în vedere faptul că societatea respectivă este persoană juridică bulgară și fără a indica astfel care sunt normele din legislația română sau bulgară ce impun existența acelor condiții.

În al treilea rând, s-a susținut că organul de urmărire penală vădește o înțelegere eronată a noțiunii de T.V.A. și a regulilor aplicabile acestei taxe. Astfel s-a arătat că, dacă PROINVEST ar fi colectat și vărsat la stat T.V.A. atunci clientul ce a cumpărat utilajul se înscrisa cu T.V.A. dedus și avea dreptul la restituirea acestuia astfel că statul nu obținea nimic din această operațiune. Pe când, în cazul în care vânzarea utilajelor s-a făcut prin intermediul firmei bulgare, clientul final nu mai plătește T.V.A. dar nu are nici dreptul de a solicita de la stat vreun T.V.A..

În al patrulea rând, s-a arătat că nu sunt descrise operațiunile care au stat la baza reținerii prejudiciului în condițiile în care activitatea firmei FAN SPEED în cursul anului 2014 a fost mult mai amplă și a presupus inclusiv achiziționarea de utilaje din state UE și revânzarea lor în România, operațiuni perfect legale și pe care rechizitoriul le-ar fi reținut ca atare, dar care totuși, la final, au fost avute în vedere la stabilirea prejudiciului, ca și cum ar fi fost ilegale.

Inculpatul Fișcuci Marian și inculpata persoană juridică S.C. PROINVEST S.R.L., au susținut că rechizitoriul se referă la „crearea unui circuit suplimentar de tranzacții nereale” dar nu descrie în concret pretinsa fictivitate a operațiunilor respective și, mai mult, se face mențiune despre „tranzacții

artificiale” un termen pe care Legea nr. 241/2005 nu îl are în vedere. Totodată, în concluziile orale s-a arătat că există o diferență între operațiuni fictive, operațiuni artificiale și operațiuni simulate și că, a lăsa judecătorul să aleagă între cele trei ipoteze se plasează dincolo de obiectul judecății.

S-a invocat, așadar, lipsa de claritate a rechizitoriului și încălcarea dreptului la un proces echitabil din perspectiva dreptului de a li se aduce la cunoștință, într-un mod precis, prin actul de acuzare faptele imputate și calificarea acestora, cei doi inculpați făcând trimitere în acest sens la jurisprudența CEDO și la jurisprudența internă (C.A. București și ICCJ), dar și la doctrină.

2. *Nelegalitatea administrării unor mijloace de probă* și, în acest sens, inculpații s-au referit la raportul de constatare întocmit de specialistul din cadrul D.N.A. și la efectuarea comisiei rogatorii din Bulgaria.

2.a. *Privitor la raportul specialistului DNA – inculpatul Simionescu Adrian Constantin* a arătat că această constatare a fost dispusă prin Ordonanța din 15.09.2014, iar mijlocul de probă respectiv a fost administrat nelegal deoarece avea calitatea de suspect, avea dreptul de a participa la administrarea oricărei probe în cadrul urmăririi penale, apărătorul său făcuse cerere în acest sens, dar nu a aflat despre acest raport de constatare decât în momentul punerii în mișcare a acțiunii penale la data de 12.07.2017.

Totodată, a arătat că încă din faza de urmărire penală a solicitat înlăturarea acestui mijloc de probă și efectuarea unei expertize contabile, cu respectarea normelor procedurale, depunând în acest sens la dosar și obiectivele la care urma să răspundă expertul, însă procurorul de caz a respins cererea, prin Ordonanța din 15.12.2017, susținând că efectuarea expertizei nu se impune atâta timp cât situația de fapt este una incontestabilă și că apărarea face critici de formă și nu de fond cu privire la constatările specialistului D.N.A.

S-a arătat că, în cuprinsul ordonanței de respingere a probei cu expertiza contabilă nu se regăsesse motivele pentru care au fost înlăturate argumentele inculpatului de excludere a mijlocului de probă respectiv.

Totodată, s-a menționat că nu erau întrunite condițiile prevăzute de art. 179 alin. 9 și 10 Cod procedură penală, deoarece nu exista o situație care să reclame o „lămurire urgentă” a organului de urmărire penală, în condițiile în care chiar și specialistul DNA a întocmit respectivul raport la 10 luni de la data la care i s-a cerut acest lucru, iar punerea în mișcare a acțiunii penale s-a realizat după doi ani de la data întocmirii acestui raport.

S-a arătat că statutul pe care îl are specialistul D.N.A. este acela al unui funcționar public aflat sub directă conducere, supravegherea și controlul procurorului, situație ce ridică dubii asupra imparțialității sale iar prin neîntocmirea unui raport de expertiză a fost privat de dreptul de a formula obiective, de a desemna expert parte și de a formula eventuale obiecțiuni la concluziile expertului, fiindu-i încălcat astfel dreptul la apărare.

Inculpații Fișucii Marian și S.C. PROINVEST S.R.L. au invocat nelegalitatea raportului întocmit de specialistul D.N.A., în principal din aceleași considerente ca și inculpatul Simionescu.

În plus, au arătat că deși efectuarea constatării fusese dispusă la data de 15.09.2014, dată la care urmărirea penală se desfășura *in rem*, la data de

24.09.2014 s-a dispus continuarea urmăririi penale față de Fișcuci Marian și de Simionescu Adrian Constantin care au dobândit astfel calitatea de suspecți, iar specialistului DNA i s-a cerut efectiv să întocmească raportul abia prin Ordonanța din data de 09.01.2015, situație în care, dată fiind calitatea de „suspecți” pe care o aveau deja inculpații, aceștia trebuiau înștiințați de administrarea acestui mijloc de probă.

S-a arătat că, procedând astfel, organul de urmărire penală a privat inculpații de dreptul de a ataca ordonanța prin care s-a dispus efectuarea constatării, la procurorul ierarhic superior, conform art. 339 Cod procedură penală, ceea ce constituie o încălcare a dreptului la un proces echitabil.

2.b. Nelegalitatea comisei rogatorii internaționale – această excepție fiind invocată numai de inculpații Fișcuci Marian și S.C. PROINVEST S.R.L.

În acest sens, s-a arătat că prin Ordonanța din 09.10.2014 s-au dispus mai multe activități de urmărire penală – cercetare la fața locului, ridicarea de înscrisuri și audieri de martori – care să se realizeze în Bulgaria, acestea fiind efectuate și comunicate autorităților române la începutul anului 2015.

S-a invocat faptul că inculpații au luat la cunoștință de efectuarea acestor acte de urmărire penală abia la punerea în mișcare a acțiunii penale fiind privați astfel de posibilitatea de a pune întrebări persoanelor audiate ca martori.

În consecință, față de cele arătate mai sus, inculpații au solicitat:

- constatarea neregularității actului de sesizare și restituirea acestuia către organul de urmărire penală în vederea remedierii;
- excluderea raportului de constatare întocmit de specialistul D.N.A.;
- excluderea probelor obținute prin comisie rogatorie.

Cu ocazia judecării cererilor și excepțiilor, apărătorul inculpaților Fișcuci Marian și S.C. PROINVEST S.R.L. a depus la dosar o cerere prin care a solicitat transferul sumei de 5.702.610 lei aflată în contul RO59BRDE350TD43522403500 deschis la BRD – Sucursala Alexandria, aflată la dispoziția organelor judiciare, sub măsura sechestrului și a popririi asigurătorii, în contul RO50TREZ606508609XXXXXX deschis la Trezoreria Alexandria cu titlul „Disponibil din sume încasate reprezentând prejudiciul cauzat și recuperat în condițiile art. 10 din Legea nr. 241/2005”

În susținerea acestei cereri, s-a arătat că suma respectivă reprezintă prejudiciul astfel cum a fost evaluat în actul de trimitere în judecată iar în situația în care instanța va pronunța o hotărâre de condamnare, inculpații pot beneficia de prevederile art. 10 Legea nr. 241/2005.

Ministerul Public, prin reprezentantul său, s-a opus acestei cereri apreciind că a da curs cererii inculpaților ar însemna ca organele judiciare să repare prejudiciul înainte de stabilirea unei soluții pe fondul cauzei, ori legalitatea sechestrului se verifică numai în condițiile prevăzute de lege, neexistând o posibilitate ca organele judiciare să acopere prejudiciul în locul inculpatului.

Analizând cererile și excepțiile invocate în raport cu actele și lucrările dosarului, judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță a constatat următoarele:

I. Neregularitatea actului de sesizare

Judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță a constatat neregularitatea actului de sesizare în ceea ce privește:

- descrierea faptelor reținute în sarcina inculpaților
- indicarea încadrării juridice
- indicarea și analiza mijloacelor de probă

1. *Cu privire la acuzația de evaziune fiscală/ complicitate la evaziune fiscală.*

Judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță a constatat că în rechizitoriul cu care instanța a fost investită, în întreaga stare de fapt expusă de organul de urmărire penală, se realizează numai o prezentare generală a posibilei activități infracționale, în sensul că, în perioada 2012 - 2014 inculpații ar fi organizat un circuit de vânzare a utilajelor agricole, circuit în care au interpus o firmă din Bulgaria, în scopul eludării plății T.V.A.-ului.

De asemenea, a constatat că organul de urmărire penală nu indică însă care sunt, în concret, operațiunile derulate în cadrul acestui circuit, data la care au avut loc (defalcat pe ani), care sunt elementele ce denotă „fictivitatea” sau „artificialitatea” acestor tranzacții, cum au fost înregistrate în contabilitatea S.C. PROINVEST S.R.L. (fiecare în parte) și cum anume a fost modificate rezultatele financiare ale societății în urma acestor înregistrări. Simpla referire a organului de urmărire penală la concluziile raportului de constatare întocmit de specialistul D.N.A. și la anexele acestui raport – unde, într-adevăr, sunt descrise operațiunile respective din punct de vedere al existenței lor fizice – nu echivalează cu o descriere a faptei. Raportul specialistului DNA nu poate reprezenta atât un mijloc de probă cât și o completare a actului de sesizare în privința descrierii faptelor și de aceea descrierea trebuie realizată de procuror, în cadrul rechizitoriului, în urma coroborării tuturor mijloacelor de probă administrate, chiar dacă, preponderent, faptele în materialitatea lor sunt cele menționate în raport.

Pe de altă parte, în speță, organul de urmărire penală trebuie să clarifice dacă ne aflăm în fața unor „operații comerciale fictive”, a unor „tranzacții artificiale” sau a unor „operații comerciale simulate” deoarece între cele trei tipuri de operații există diferențe clare, aspect necesar pentru stabilirea limitelor și obiectului judecării.

Astfel, „operațiile comerciale fictive” presupun inexistența ca atare a operațiunii respective, determinată de inexistența mărfii, inexistența tranzacției sau inexistența co-contractatului.

„Tranzacțiile artificiale” - așa cum a menționat și rechizitoriul – sunt acele tranzacții care nu au un conținut economic și care nu pot fi utilizate în mod normal în cadrul unor practici economice obișnuite, însă trebuie subliniat faptul că o tranzacție artificială nu înseamnă o operațiune comercială fictivă în sensul arătat mai sus.

În ceea ce privește „operațiunile comerciale simulate”, din însăși definiția simulației, astfel cum rezultă din Codul civil, acestea presupun o operațiune comercială reală, aparentă care însă, cu „complicitatea” (nu neapărat penală) a unui terț sunt dublate de existența unei înțelegeri „secrete” între părți.

Tocmai de aceea organul de urmărire penală trebuie să lămurească – în opinia judecătorului de cameră preliminară de la prima instanță – pentru fiecare

din operațiunile comerciale, în parte, pe care le va reține ca reprezentând elementul material al evaziunii fiscale, dacă ne aflăm în fața unor operațiuni comerciale fictive, a unor tranzacții artificiale (între cine și cum) sau în fața unor operațiuni comerciale simulate (care ar presupune o înțelegere directă între S.C. PROINVEST S.R.L. și beneficiarul final al utilajelor în sensul interpunerii unei terțe persoane, FAN SPEED – simulație prin interpunere de persoane).

Cu toate că din starea de fapt prezentată de rechizitoriu s-ar părea că este vorba de această ultimă variantă de operațiuni comerciale - care deși permise de legea civilă ar dobândi relevanță penală prin faptul că, în contabilitatea S.C. PROINVEST S.R.L. este înscrisă numai operațiunea aparentă, cu consecințe asupra plății T.V.A.-ului – totuși, în lipsa indicării detaliate a operațiunilor respective această apreciere ar rămâne doar la stadiul de pură speculație.

Totodată, în afară de detalierea fiecărei operațiuni comerciale în parte este necesar ca organul de urmărire penală să menționeze și contribuția persoanelor inculpate, implicate în fiecare din aceste operațiuni.

Sintetizând, cu privire la infracțiunea de evaziune fiscală/complicitate la evaziune fiscală se impune ca organul de urmărire penală să regularizeze rechizitoriul indicând:

- fiecare din operațiunile comerciale ce se rețin ca făcând parte din elementul material al infracțiunii, în parte, cu indicarea datei și a modului în care au fost efectuate

- calificarea concretă a acestor operațiuni în operațiuni comerciale fictive, tranzacții artificiale sau operațiuni comerciale simulate (conform aspectelor arătate mai sus)

- precizarea modului în care s-au plătit banii pentru utilajele respective, de către beneficiarii finali, pentru fiecare operațiune în parte și indicarea modului cum au fost înregistrate în contabilitatea societății inculpate S.C. PROINVEST S.R.L.

- contribuția fiecăruia dintre inculpați, în special a inculpaților Fișcuci Marian și Simionescu Adrian Constantin în derularea acestor operațiuni.

2. *Cu privire la infracțiunea prev. de art. 12 lit. a din Legea 78/2000*, s-a constatat de către judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță aceeași lipsă a descrierii faptelor concrete imputate inculpatului Simionescu Adrian Constantin.

În opinia judecătorului de cameră preliminară de la prima instanță rechizitoriul se mărginește la indicarea generică a împrejurării că inculpatul Simionescu Adrian Constantin a realizat administrarea de fapt a două societăți - S.C. SADY COM S.R.L. Turnu Măgurele și FAN SPEED Bulgaria – fără a indica care sunt, în concret actele materiale efectuate de inculpat, nici măcar la modul exemplificativ, astfel că, la acest moment nu se poate stabili dacă este vorba de aceleași fapte care au atras încadrarea juridică de complicitate la evaziune fiscală (respectiv, implicarea în vânzările de utilaje agricole prin intermediul FAN SPEED) sau este vorba de alte acte materiale, mai ales că înregistrările telefonice redade în dosar relevă posibile tranzacții cu îngrășăminte chimice, deci cu totul și cu totul alte „acțiuni”, fără legătură cu cele în care este implicată S.C. PROINVEST S.R.L. Lipsa de claritate a acuzației în ceea ce privește această infracțiune conduce și la imposibilitatea stabilirii limitelor și

obiectului judecării și la imposibilitatea verificării modului în care s-a stabilit existența așa-zisului folos necuvenit obținut de inculpat.

Totodată, judecătorul de cameră preliminară a constatat și faptul că organul de urmărire penală a trimis în judecată pe inculpatul Simionescu Adrian Constantin pentru comiterea de „acte de comerț incompatibile cu funcția deținută” (a se vedea rechizitoriul, pagina 240 finalul primului alineat), deși infracțiunea prevăzută de art. 12 lit. a din Legea 78/2000 se referă la operațiuni financiare ca acte de comerț (deci nu orice fel de acte de comerț). În aceste condiții, se impune regularizarea rechizitoriului prin indicarea acelor operațiuni financiare ce ar fi fost efectuate de către inculpat.

Celelalte aspecte invocate de inculpatul Simionescu Adrian Constantin în cadrul cererilor și excepțiilor, respectiv:

- împrejurarea că organul de urmărire penală nu a statuat cum anume s-ar fi folosit de funcția de parlamentar pentru obținerea acelor foloase necuvenite,
- faptul că textul art. 12 lit. a din Legea nr. 78/2000 nu ar viza situația în care este vorba de o persoană juridică străină
- împrejurarea că, în rechizitoriu s-a făcut referire la o serie de referire la o serie de condiții ce ar trebui să fie îndeplinite de societatea din Bulgaria pentru ca acele operațiuni economice (vânzările de utilaje agricole) să fie considerate reale – cum ar fi de pildă valoarea adaosului, numărul și tipul de angajați, necesitatea existenței unui depozit, durata de deplasare și de staționare a utilajelor pe teritoriul Bulgariei – fără a avea în vedere faptul că societatea respectivă este persoană juridică bulgară și fără a indica astfel care sunt normele din legislația română sau bulgară ce impun existența acelor condiții.
- faptul că, dacă PROINVEST ar fi colectat și vărsat la stat T.V.A., atunci clientul ce a cumpărat utilajul se înscria cu T.V.A. dedus și avea dreptul la restituirea acestuia astfel că statul nu obținea nimic din această operațiune,
- constituie apărări de fond și nu se circumscriu obiectului și limitelor analizei ce poate fi făcută în camera preliminară.

II. Problema încadrărilor juridice

În ceea ce-l privește pe inculpatul Simionescu Adrian Constantin, judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță a constatat că în rechizitoriu se menționează împrejurarea că în anul 2014 ar fi exercitat administrarea de fapt a două societăți comerciale - S.C. SADY COM S.R.L. Turnu Măgurele și FAN SPEED Bulgaria – dar este trimis în judecată pentru o *singură* infracțiune prev. de art. 12 lit. a din Legea nr. 78/2000.

În aceste condiții, judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță a apreciat că se impune ca organul de urmărire penală să precizeze dacă este vorba de o unitate naturală de infracțiune, de o infracțiune continuată sau de două infracțiuni aflate în concurs și să arate expres cu ce anume înțelege să investească instanța sau în raport de care din societățile comerciale arătate reține comiterea infracțiunii. Desigur, în această apreciere, organul de urmărire penală va trebui însă să țină cont de faptul că începerea urmăririi penale, continuarea ei

și punerea în mișcare a acțiunii penale privind pe acest inculpat s-a făcut doar pentru o singură infracțiune.

Referitor la infracțiunea de evaziune fiscală/complicitate la evaziune fiscală, față de toți cei trei inculpați urmărirea penală s-a efectuat și au fost trimiși în judecată pentru forma simplă a infracțiunii deși, cel puțin din enunțarea inițială a faptelor, rezultă că este vizată o perioadă mai mare de timp – 2012 – 2014 – și mai multe operațiuni comerciale. Și în acest caz, judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță a apreciat că se impune a se preciza dacă instanța este sesizată cu o singură infracțiune în forma unei unități naturale ori cu o infracțiune în formă continuată.

III. Situația mijloacelor de probă

În condițiile în care judecătorul de cameră preliminară impune organului de urmărire penală să realizeze o detaliere a actelor materiale cu care înțelege să investească instanța, atât în ceea ce privește evaziunea fiscală, cât și referitor la infracțiunea prev. de art. 12 lit. a din Legea nr. 78/2000, se impune automat să se facă precizări și cu privire la mijloacele de probă și o analiză a acestora.

Prin „analiza mijloacelor de probă” judecătorul de cameră preliminară nu are în vedere o prezentare *in extenso* a lor ci doar indicarea lor, pentru actele materiale ce se vor reține. Indicarea nu este necesar să se realizeze pentru fiecare act în parte, fiind suficient să se facă defalcat doar pentru infracțiuni ca atare.

IV. Criticile privind nelegalitatea administrării unor mijloace de probă sunt nefondate, astfel:

IV.1 Referitor la raportul specialistului D.N.A.

Judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță a reținut că Ordonanța prin care s-a dispus efectuarea unei constatări de către specialistul D.N.A. a fost emisă de organul de urmărire penală la data de 15.09.2014, dată la care urmărirea penală se desfășura *in rem*, astfel că la momentul respectiv, inculpaților din prezenta cauză nu le-a fost încălcat niciun drept procesual.

În ceea ce privește verificarea faptului dacă erau sau nu îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru efectuarea acestei constatări, judecătorul de cameră preliminară a reținut că, deși nu este suficient motivată, ordonanța de efectuare a constatării de către specialistul D.N.A. este justificată de necesitatea lămuririi urgente a împrejurărilor reale ale cauzei.

Așa cum s-a subliniat în jurisprudența constantă a ÎCCJ (decizia nr.1687 din data de 20.05.2013 a Î.C.C.J - Secția penală, încheierea nr.118 din 19 februarie 2015 a Î.C.C.J – Secția Penală, încheierea nr. 457 din 24 iunie 2015 pronunțată de Î.C.C.J. – Secția Penală), urgența prevăzută de art. 172 al. 9 Cod procedură penală trebuie evaluată prin raportare la necesitatea justei orientări a organelor de urmărire penală în desfășurarea activității de cercetare, în contextul naturii infracțiunilor presupus comise și al imperativului cunoașterii, cel puțin estimativ, din faza inițială a anchetei, a rezultatelor patrimoniale pretins cauzate sau foloaselor necuvenite obținute.

S-a constatat că este adevărat că numiții Simionescu Adrian Constantin și Fișcuci Marian au dobândit calitatea de suspecți la data de 24.09.2014, iar la acea dată specialistul DNA nu fusese încă sesizat în vederea realizării constatării, însă acest lucru nu afectează, retroactiv, legalitatea emiterii ordonanței de întocmire a constatării. Inculpaților nu li s-a încălcat un drept la

apărare cu ocazia dispunerii efectuării constatării și nici cu ocazia administrării acestei probe (respectiv depunerea la dosar a raportului), deoarece având calitatea de suspecti aveau dreptul să solicite consultarea actelor și lucrărilor dosarului de urmărire penală oricând doreau acest lucru și nu există vreo probă în sensul că li s-a restricționat acest drept în condițiile art. 94 Cod procedură penală.

Este, totodată, adevărat că inculpații nu au fost înștiințați de depunerea la dosar a raportului de constatare decât la momentul punerii în mișcare a acțiunii penale, însă, neîndeplinirea de către organul de urmărire penală a acestei obligații nu atrage nulitatea absolută a administrării probei respective, așa cum se susține de către inculpați, prin încălcarea dreptului la apărare, ci o nulitate relativă deoarece, în calitate de suspecti, puteau oricând consulta dosarul. Totodată, s-a arătat că în urma consultării dosarului - mai înainte de punerea în mișcare a acțiunii penale - puteau formula, dacă doreau acest lucru, și plângere împotriva oricăror acte sau ordonanțe emise de procurorul de caz, conform art. 339 alin. 1 Cod procedură penală.

De asemenea, fiind vorba de o nulitate relativă, judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță a apreciat că este necesar ca, pe lângă existența încălcării unei dispoziții legale să existe o vătămare a drepturilor și intereselor persoanei în cauză și, mai ales, vătămarea respectivă să nu poată fi înlăturată în alt mod, ceea ce nu este cazul în speță deoarece inculpații pot solicita cenzurarea raportului de constatare în fața instanței, eventual prin efectuarea unei expertize contabile.

Judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță a constatat că, de fapt, nemulțumirea inculpaților nu este legată neapărat de efectuarea unei constatări de către specialistul D.N.A., cât mai ales de neefectuarea unei expertize contabile, situație în care ar fi avut posibilitatea de a numi un expert parte, de a formula propriile obiective și, eventual, de a formula obiecțiuni la constatările expertului. Deși corecte, afirmațiile inculpaților în acest sens nu denotă o „nelegalitate” a raportului de constatare și, ca atare, nu pot conduce la excluderea acestuia din materialul probator. Împrejurarea că organul de urmărire penală înțelege să-și fundamenteze temeinicia acuzației pe această probă și nu pe o expertiză contabilă, mai ales când concluziile specialistului sunt contestate, este o chestiune ce nu intră în competența de apreciere a judecătorului de cameră preliminară.

De asemenea, s-a apreciat că nu intră în competența judecătorului de cameră preliminară aprecierea legalității unei ordonanțe prin care se respinge cererea inculpaților de administrare a unei anumite probe. Conform art. 342 și urm Cod procedură penală, judecătorul de cameră preliminară verifică legalitatea dispunerii și administrării probelor, și nu legalitatea *nedispunerii* lor.

IV.2. Situația comisiei rogatorii din Bulgaria

Așa cum s-a menționat și în rechizitoriu, pe parcursul urmăririi penale a fost efectuată o comisie rogatorie în Bulgaria, comisie ce a avut ca obiect cercetarea la fața locului privind realitatea existenței firmei FAN SPEED, ridicarea de înscrisuri de la sediul acestei firme și stabilirea persoanelor angajate.

S-a constatat că la data la care s-a dispus efectuarea comisiei rogatorii, respectiv 09.10.2014, numiții Simionescu Adrian Constantin și Fișcuci Marian aveau, într-adevăr, calitatea de suspecti și nu există nicio probă în sensul că li s-a adus la cunoștință despre decizia de efectuare a comisiei rogatorii.

Cu toate acestea, judecătorul de cameră preliminară nu a reținut nulitatea absolută a ordonanței prin care s-a dispus efectuarea comisiei rogatorii și nici nu a apreciat că poate dispune excluderea mijloacelor de probă obținute în acest mod, deoarece nu este vorba de o nulitate absolută și nici nu se poate reține că s-a produs o vătămare care nu ar mai putea fi înlăturată în alt mod.

Inculpații au motivat această solicitare prin faptul că au fost în imposibilitate de a asista la cercetarea la fața locului efectuată de autoritățile judiciare bulgare, la ridicarea de înscrisuri și, mai ales, au fost privați de posibilitatea de a arăta ce întrebări să li se pună martorilor audiați prin comisie rogatorie.

Din coroborarea dispozițiilor art. 200 alin. 6 și 7 Cod procedură penală cu dispozițiile art. 175 al. 2 din Legea nr. 302/2004 în forma în vigoare la data dispunerii efectuării comisiei, judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță a constatat, însă, că numai atunci când comisia rogatorie este dispusă de instanță, în faza de judecată, părțile pot formula în fața acesteia întrebări, care vor fi transmise instanței ce urmează a efectua comisia rogatorie sau pot solicita să fie citate la efectuarea comisiei rogatorii. Pentru comisia rogatorie din faza de urmărire penală nu există astfel de dispoziții și, prin urmare, nu pot fi reținute aspectele invocate de inculpați.

Totodată, în eventualitatea unei începerii a judecării cauzei, toate aceste neajunsuri ale urmăririi penale pot fi suplinite prin administrare și readministrare de probe, direct în fața instanței, în condiții de deplină contradictorialitate, fiind satisfăcută astfel necesitatea asigurării unui cadru adecvat pentru o apărare eficientă.

V. Cererea vizând transferul sumei de 5.702.610 lei aflată în contul RO59BRDE350TD43522403500 deschis la BRD – Sucursala Alexandria

Pe parcursul judecării camerei preliminare, la data de 12 ianuarie 2018 S.C. PROINVEST S.R.L. a formulat o cerere prin care a solicitat transferul sumei de 5.702.610 lei aflată în contul RO59BRDE350TD43522403500 deschis la BRD – Sucursala Alexandria, în contul RO50TREZ606508609XXXXXXX deschis la Trezoreria Alexandria cu titlul „Disponibil din sume încasate reprezentând prejudiciul cauzat și recuperat în condițiile art. 10 din Legea 241/2005”. La cerere a fost atașată adresa nr. TRG 34508/28.12.2017 a AJFP Teleorman din care rezultă faptul că respectivul cont există și este funcțional.

Analizând cererea formulată judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță a constatat următoarele:

Conform rechizitoriului, prejudiciul estimat în cauză ca urmare a comiterii infracțiunii de evaziune fiscală este de 5.692.644 lei (echivalentul sumei de 1.245.164 euro la cursul BNR) sumă cu care Ministerul Finanțelor Publice – ANAF, prin adresa AJR 34762/29.08.2016, s-a constituit parte civilă.

Prin ordonanța din 07.11.2017, s-a dispus instituirea sechestrului și aplicarea popririi asupra contului RO59BRDE350TD43522403500, deschis de S.C. PROINVEST S.R.L. la BRD – Groupe Societe Generale – Sucursala

Alexandria, în care a fost depusă/transferată suma de 5.702.610 lei (n.n.) de către reprezentantul S.C. PROINVEST S.R.L., la dispoziția organului de urmărire penală.

Potrivit cererii aflate la dosar, prin punerea la dispoziția organului de urmărire penală a sumei respective S.C. PROINVEST S.R.L. a dorit ca, în caz de condamnare, să beneficieze de dispozițiile art. 10 al. 1 teza I din Legea 241/2005 care prevăd că, dacă până la primul termen de judecată inculpatul achită prejudiciul cauzat, limitele de pedeapsă se reduc la jumătate.

Judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță a apreciat că cererea prin care se solicită ca această sumă, depusă în contul respectiv deschis la BRD – Sucursala Alexandria și asupra căreia există măsura sechestrului asigurator, să fie transferată în contul de reparare prejudicii al Trezoreriei Alexandria este pe deplin admisibilă și întemeiată. Cererea este admisibilă, întrucât suma se află sub puterea unei măsuri asiguratorii, iar asupra măsurilor asiguratorii se pronunță organul de urmărire penală în faza de urmărire penală, judecătorul de cameră preliminară în faza de cameră preliminară (așa cum este cazul în speță) sau instanța în faza de judecată. În același timp, posibilitatea de a te pronunța cu privire la ridicarea sau menținerea măsurii unei măsuri asiguratorii, constând într-o sumă de bani, implică automat și posibilitatea de a dispune transferul sumei respective dintr-un cont în altul, dacă acest lucru este în interesul cauzei.

Totodată, judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță a apreciat că această cerere este și întemeiată, întrucât numai din eroare inculpata S.C. PROINVEST S.R.L. a pus la dispoziția organului de urmărire penală (așa cum rezultă din rechizitoriu) suma respectivă, prin depunerea ei într-un cont al unei bănci comerciale, în loc să fie depusă la unitatea de trezorerie, în contul de recuperare prejudicii, așa cum se intenționa de fapt.

În opinia judecătorului de cameră preliminară de la prima instanță, a considera la acest moment că o astfel de solicitare nu ar fi întemeiată ar echivala cu o sancționare a inculpatei, care s-ar vedea pusă în situația ca, pe de o parte, să fie calculate în continuare penalități și majorări la suma stabilită inițial ca și prejudiciu, iar pe de altă parte nu ar mai putea beneficia de dispozițiile art. 10 alin. 1 teza I din Legea nr. 241/2005. În plus, această situație se datorează parțial și organului judiciar care nu i-a indicat contul în care să depună banii pentru a se putea considera prejudiciul recuperat.

Judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță a considerat că nu poate fi primită, legat de acest aspect, susținerea reprezentantului Ministerului Public în sensul că, prin încuviințarea transferului sumei, instanța ar fi cea care decide recuperarea prejudiciului în locul inculpatei, deoarece transferul acestei sume nu se face din oficiu ci tocmai la solicitarea inculpatei, în urma manifestării exprese a acesteia de a acoperi prejudiciul estimat de organul de urmărire penală.

Totodată, în opinia judecătorului de cameră preliminară de la prima instanță, transferul sumei respective dintr-un cont în altul nu implică și modificarea măsurii asiguratorii. Măsura asiguratorie poartă asupra sumei de bani ca atare nu asupra contului, care nu are decât rolul unui instrument de depozit, astfel că, deși se va da încuviințare în vederea realizării transferului

solicitat, suma respectivă va rămâne tot sub puterea măsurii asigurătorii și în noul cont, urmând ca, doar după efectuarea efectivă a transferului, la solicitarea inculpatei și/sau părții civile, să se dispună ridicarea măsurii și să se acorde posibilitatea utilizării banilor de către partea civilă considerându-se acoperit prejudiciul estimat.

Prin Ordonanța nr. 532/P/2014 din 21.03.2018 Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Infracțiunilor Asimilate Infracțiunilor de Corupție a completat rechizitoriul și a comunicat judecătorului de cameră preliminară că menține dispoziția de trimitere în judecată a inculpaților.

2). Prin încheierea nr. 235 din data de 17 aprilie 2018, pronunțată în dosarul nr. 3506/1/2017/a1, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Penală a constatat legalitatea administrării probelor, a efectuării actelor de urmărire penală și a sesizării instanței cu rechizitoriul nr. 532/P/2014 din data de 18 decembrie 2017, emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de Combatere a Infracțiunilor Asimilate Infracțiunilor de Corupție, astfel cum a fost regularizat prin Ordonanța nr. 532/P/2014 din 21.03.2018 și a dispus începerea judecății față de inculpații:

1. **Fișuciu Marian**, pentru săvârșirea infracțiunilor de:
 - evaziune fiscală prevăzută de art.9 alin. 1 lit. c și alin. 3 din Legea nr.241/2005 cu aplicarea art. 5 Cod penal;
2. **Simionescu Adrian Constantin** pentru săvârșirea infracțiunilor de:
 - complicitate la evaziune fiscală, prevăzută de art. 48 Cod penal raportat art. 9 alin.1 lit. c și alin. 3 din Legea nr. 241/2005;
 - efectuarea de operațiuni financiare ca acte de comerț de o persoană aflată în incompatibilitate, prevăzută de art. 12 lit. a din Legea nr.78/2000;
3. **S.C. PROINVEST S.R.L.** pentru săvârșirea infracțiunilor de:
 - evaziune fiscală, prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. c și alin. 3 din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Pentru a dispune această soluție, judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță a constatat că prin **Ordonanța nr. 532/P/2014 din 21.03.2018**, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Infracțiunilor Asimilate Infracțiunilor de Corupție a completat rechizitoriul și a comunicat judecătorului de cameră preliminară că menține dispoziția de trimitere în judecată a inculpaților.

Verificând ordonanța sus-menționată, în raport de dispozițiile art. 345 și 346 Cod procedură penală, judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță a constatat că organul de urmărire penală s-a conformat celor dispuse prin încheierea din 12 februarie 2018 și a descris amănunțit faptele reținute în sarcina inculpaților, a făcut precizările necesare cu privire la încadrarea juridică a acestora și a indicat mijloacele de probă. De altfel, judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță a reținut că nici inculpații nu au avut obiecțiuni privind modul în care s-a realizat regularizarea rechizitoriului.

Totodată, judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță a constatat că similar rechizitoriului, ordonanța respectivă a fost verificată sub aspectul legalității și temeiniciei de procurorul șef de secție, astfel că rechizitoriul inițial, așa cum a fost completat, întrunește toate condițiile de regularitate prevăzute de art. 328 Cod procedură penală.

Așadar, având în vedere dispozițiile art. 345 și 346 Cod procedură penală, în raport și de cele statuate prin încheierea din 12 februarie 2018, judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță a constatat legalitatea administrării probelor, a efectuării actelor de urmărire penală și a sesizării instanței cu rechizitoriul nr. 532/P/2014 din data de 18 decembrie 2017, emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de Combatere a Infrațiunilor Asimilate Infrațiunilor de Corupție, astfel cum a fost regularizat prin Ordonanța nr. 532/P/2014 din 21.03.2018 și a dispus începerea judecății față de inculpați.

Împotriva încheierilor din 12 februarie 2018 și din 17 aprilie 2018, pronunțate de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, în dosarul nr. 3506/1/2017/a1, au formulat contestație inculpații Simionescu Adrian Constantin, Fișcuci Marian și S.C. PROINVEST S.R.L.

Prin cererea scrisă depusă la dosarul cauzei (filele 4-12), **inculpatul Simionescu Adrian Constantin** a solicitat admiterea contestației, schimbarea, în parte, a Încheierilor din 12 februarie 2018 și din 17 aprilie 2018 și înlăturarea probelor constând în Raportul de constatare întocmit de către specialistul D.N.A. la data de 14.10.2015 și comisia rogatorie internațională, ca fiind administrate în mod nelegal.

De asemenea, a solicitat, în temeiul Deciziei nr.91 din 28 februarie 2018, pronunțate de Curtea Constituțională a României, să se dispună transmiterea unei adrese către Direcția Națională Anticorupție pentru ca aceasta să comunice existența unor acorduri/protocoale între Direcție și Serviciul Român de Informații și dacă, în baza acestor acorduri/protocoale, S.R.I. a fost implicat în obținerea probelor în prezenta cauză.

Inculpatul a arătat că în timpul urmăririi penale s-a dispus de către procuror, prin ordonanța din data de 15.09.2014, întocmirea unui raport de constatare de către un specialist din cadrul Direcției Naționale Anticorupție. Acest raport de constatare a reprezentat pentru procuror un mijloc de probă prin care și-a susținut acuzațiile și care a dus la determinarea pretinsului prejudiciu cauzat și la instituirea măsurilor asigurătorii. În opinia inculpatului, acest mijloc de probă a fost administrat nelegal, fără respectarea normelor de procedură penală.

Astfel, a susținut că nu a fost încunoștințat despre administrarea acestui mijloc de probă în condițiile în care la acel moment acesta avea calitatea de suspect în cauză, organele de urmărire penală având obligația legală de respectare a drepturilor prevăzute de art. 78 Cod procedură penală. Mai mult, deși conform dispozițiilor art. 92 alin. 1 Cod procedură penală, apărătorul suspectului, calitate pe care o avea la acel moment, avea dreptul de a participa la efectuarea oricărui act de urmărire penală, inclusiv la administrarea acestui

mijloc de probă căruia nu i se aplică un regim aparte, acesta nu a fost încunoștințat și, implicit, nu a asistat la administrarea acestui mijloc de probă, despre care inculpatul a fost încunoștințat la data de 12.07.2017, în momentul punerii în mișcare a acțiunii penale.

De asemenea, a precizat că, încă din faza de urmărire penală, a solicitat înlăturarea acestui mijloc de probă și efectuarea în cauză a unei expertize contabile cu respectarea normelor procedurale, depunând la dosarul cauzei și obiectivele la care urma să răspundă expertul desemnat. Însă, prin Ordonanța din data de 15.12.2017, procurorul de caz a apreciat că „necesitatea unei expertize financiar contabile nu se impune atâta timp cât situația de fapt care a stat la baza acuzației de evaziune fiscală, prin prisma probatoriului administrat era una incontestabilă” și „apărarea realizează o critică formală în contextul analizei respectării dreptului la apărare și nu o critică de fond cu privire la aspectele constatate de specialistul D.N.A.” Această motivare, în opinia inculpatului, este în contradicție totală cu probatoriul administrat în cauză și poziția inculpaților, situația de fapt reținută de către procuror cu privire la activitățile comerciale așa-zis fictive fiind mai mult decât contestată de către inculpați.

Totodată, a susținut că în conținutul ordonanței de respingere a probei cu expertiza contabilă nu se regăsesc motivele pentru care au fost înlăturate argumentele inculpatului de excludere a mijlocului de probă reprezentat de raportul de constatare al specialistului D.N.A., chiar dacă acestea ar reprezenta „o critică formală”, așa cum se apreciază în conținutul ordonanței din data de 15.12.2017.

Inculpatul a mai arătat că administrarea Raportului de constatare întocmit de către un specialist D.N.A. a fost întemeiată în drept pe dispozițiile art. 172 alin. (9) și (10) Cod procedură penală, or, în cauză niciuna dintre condițiile prevăzute la alin. (9) nu au fost îndeplinite, astfel încât să poată justifica efectuarea unui raport de constatare și nu a unui raport de expertiză.

Astfel, a susținut că toate probele necesare efectuării unui raport de expertiză se aflau la dosarul cauzei ca urmare a perchezițiilor efectuate și a comisiei rogatorii din Bulgaria, așa încât nu exista niciun pericol de dispariție a vreunui mijloc de probă. De asemenea, nu se poate aprecia că exista o situație care necesita lămurirea urgentă, în condițiile în care însuși specialistul D.N.A. a întocmit raportul de constatare în termen de 10 luni (09.01.2015 i-a fost înaintată ordonanța • 14.10.2015 a fost întocmit raportul), iar acțiunea penală a fost pusă în mișcare în cauză peste aproximativ 2 ani de zile de la momentul întocmirii raportului de constatare, respectiv la data de 12.07.2017.

Așadar, inculpatul a susținut că Raportul de constatare al specialistului D.N.A. a fost întocmit fără respectarea normelor procedurale, având în vedere că nu a fost încunoștințat despre administrarea acestui mijloc de probă; nu a fost adus niciun argument juridic pentru desemnarea unui specialist D.N.A. pentru întocmirea unui raport de constatare și nu a unui expert independent; statutul pe care îl are specialistul D.N.A. de funcționar public numit prin Ordin al Procurorului și care își desfășoară activitatea sub directă conducere, supraveghere și control nemijlocit al procurorilor din Direcția Națională Anticorupție, situație care creează cel puțin o stare de dubiu asupra imparțialității

acestui; prin întocmirea unui raport de constatare de către un specialist D.N.A., și nu a unui raport de expertiză de către un expert independent, a fost privat de dreptul de a formula obiective, de a formula cerere de recuzare a expertului, de a desemna expert parte, de a formula obiecțiuni la concluziile expertului.

De asemenea, a susținut că aceeași situație a încălcării dreptului la apărare se regăsește și în administrarea probelor obținute prin comisie rogatorie, în condițiile în care nu a fost încunoștințat despre efectuarea acestor acte de urmărire penală, fiind astfel în imposibilitate de a participa la efectuarea acestora, de a pune întrebări martorilor audiați, de a asista la cercetarea la fața locului, etc.

Inculpatul a arătat că aceste probleme ale clarității și dovedirii acuzațiilor de către procuror au fost tratate în numeroase decizii C.E.D.O. Conform jurisprudenței constante a C.E.D.O., egalitatea armelor - în sensul unui just echilibru între părți - implică obligația de a oferi fiecărei părți o posibilitate rezonabilă de a-și prezenta cauza - inclusiv probele - în condiții care să nu o plaseze într-o situație de net dezavantaj în raport cu adversarul său (cauza *Hacioglu c. României*). Principiul contradictorialității presupune că fiecare parte a unui proces trebuie să aibă oportunitatea nu numai de a-și face cunoscute elementele necesare pentru a avea succes, ci trebuie, de asemenea, să aibă posibilitatea de a lua cunoștință și de face observații pe marginea tuturor dovezilor aduse sau observațiilor tăcute în vederea influențării deciziei instanței (cauza *Gaspari c. Sloveniei*). În aplicarea acestor principii, articolul 6 al Convenției recunoaște acuzatului dreptul de a fi informat în mod detaliat nu numai cu privire la cauza acuzației, adică faptele materiale care îi sunt reproșate, ci și cu privire la natura acuzației, adică asupra calificării juridice a respectivelor fapte (cauza *Pelissier c. Franței*). În materie penală, o informare detaliată, precisă și completă cu privire la acuzațiile formulate contra unui acuzat este o condiție esențială a echității procedurii (cauza *Mattoccia c. Italiei*). Articolul 7 alin. 1 din Convenție consacră, în general, principiul legalității delictelor și pedepselor (*nullum crimen, nulla poena sine lege*). Legea trebuie să definească cu claritate infracțiunile și pedepsele aplicabile, această condiție fiind îndeplinită atunci când justițiabilul poate să cunoască, plecând de la textul dispoziției pertinente și, la nevoie cu ajutorul interpretării date de instanțe, ce acte și omisiuni îi angajează răspunderea penală (cauza *Achour c. Franței*). Același principiu menționat anterior impune de asemenea să nu se aplice legea penală în mod extensiv în detrimentul acuzatului, de exemplu prin analogie (cauza *Achour c. Franței*). În acest sens, Curtea a decis că „din punct de vedere al art. 7 cadrul legislativ care nu permite unui acuzat să cunoască sensul și întinderea legii penale nu respectă nici condițiile generale ale „calității legii”, nici cerințele specifice ale „legalității penale” (cauza *Sud Fondi c. Italiei*).

Prin urmare, inculpatul a susținut că procurorul trebuia să verifice dacă s-au respectat dispozițiile ce garantează aflarea adevărului, dispoziții ce sunt reglementate în cuprinsul art. 5 Cod procedură penală și care stabilesc că „organele judiciare au obligația de a asigura, pe bază de probe, aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei” dar și faptul că „organele de urmărire penală au obligația de a strânge și de a administra probe, atât în favoarea cât și în defavoarea suspectului sau inculpatului”. În

opinia sa, organul de urmărire penală a încălcat acest principiu și a administrat probe numai în defavoarea inculpatului, aspect ce conduce la lipsa probelor necesare pentru a dovedi vinovăția și, pe cale de consecință, la o urmărire penală incompletă, ce nu poate avea ca efect trimiterea mea în judecată pentru faptele pretins săvârșite.

De altfel, inculpatul a arătat că judecătorul de cameră preliminară a sesizat toate aceste încălcări ale drepturilor prin încheierea din 12.02.2018, concluzionând, în esență, că inculpatul trebuia să compenseze pentru încălcările legii de către Parchet, apelând la alte moduri pentru realizarea drepturilor și că vătămările suferite ar putea fi reparate ulterior, în faza de judecată. Această soluție nu este cea corectă, în opinia inculpatului, întrucât îngreunează sarcina apărării în mod nejustificat, dezavantajând-o prin raportare la acuzare.

Pentru aceste considerente, inculpatul a solicitat înlăturarea Raportului de constatare întocmit de către specialistul D.N.A. și a actelor obținute prin Comisia rogatorie internațională, având în vedere caracterul nelegal al administrării acestora.

În ceea ce privește caracterul întemeiat al solicitării privitoare la implicarea S.R.I. în administrarea probelor, inculpatul Simionescu a invocat Decizia nr. 91 din 28 februarie 2018, prin care Curtea Constituțională a României a admis excepția de neconstituționalitate a art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1999 privind securitatea națională a României, reținând că sintagma „aduc atingere gravă drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor români” [...] este neconstituțională.

Ca urmare a acestei decizii, inculpatul a solicitat instanței să dispună transmiterea unei adrese către D.N.A. prin care aceasta să informeze instanța cu privire la implicarea S.R.I. în obținerea de probe în prezenta cauză și cu privire la existența unor eventuale acorduri/protocoale între cele două instituții. Inculpatul, a solicitat, de asemenea, depunerea respectivelor acorduri la dosarul cauzei.

În cazul în care D.N.A. va indica faptul că S.R.I. a participat la administrarea probelor în prezenta cauză, inculpatul a solicitat înlăturarea respectivelor probe.

În susținerea acestor solicitări, s-a arătat că deciziile Curții Constituționale sunt obligatorii de la data publicării în Monitorul Oficial al României, inclusiv în cauzele aflate pe rolul instanțelor judecătorești. În condițiile în care a fost declarat neconstituțional textul de lege în temeiul căruia SRI a colaborat cu DNA și a intervenit în procesul de administrare a probelor, probele astfel administrate nu mai sunt legale și nu mai pot fi folosite în procesul penal.

Ulterior, la termenul din 4.09.2018, dar și prin precizarea scrisă depusă la dosar, s-a arătat că se invocă nulitatea absolută a probelor obținute nelegal, respectiv a tuturor interceptărilor și înregistrărilor efectuate prin intermediul SRI, iar prin notele scrise, s-a precizat că este vorba și despre incidența deciziilor nr.51/2016 și nr.302/2018 ale Curții Constituționale.

Inculpatul Fișuci Marian și inculpata persoană juridică S.C. PROINVEST S.R.L., în motivele scrise depuse la dosar prin intermediul apărătorului ales (filele 39-45), au arătat că mijlocul de probă contestat este

Raportul de constatare întocmit la 14.10.2015 de către specialistul din cadrul Direcției Naționale Anticorupție.

Inculpații au susținut că temeiul administrării probei este indicat în mod greșit - art. 171 alin. 9 și 10 Cod procedură penală - având în vedere că acest text are numai 5 alineate, probabil menționându-se în mod eronat art.171 Cod procedură penală, și nu art. 172 Cod procedură penală; de asemenea, au arătat că la momentul emiterii ordonanței, 15.09.2014, era începută urmărirea penală *in rem*, pentru ca abia la 24.09.2014 să se dispună continuarea acesteia față de Fișcuci Marian și Simionescu Adrian Constantin.

În consecință, la data de 09.01.2015, când ordonanța a fost înaintată la Serviciul Specialiști, cei doi aveau calitatea de suspecți, așa încât beneficiau de drepturile prevăzute de lege pentru inculpat, în conformitate cu art. 78 Cod procedură penală.

În acest sens, avocatul suspectului, în temeiul art. 92 alin. 1 Cod procedură penală, are dreptul să asiste la efectuarea oricărui act de urmărire penală, cu excepția celor menționate în mod expres. Un astfel de drept a fost exercitat de către apărare chiar la 25.09.2014, prin cererea anexată, aflată la pag. 29 din vol. 3 al dosarului de urmărire penală. Cu toate acestea, suspectului Fișcuci Marian nu i s-a adus la cunoștință că s-a dispus administrarea unui astfel de mijloc de probă, despre care a aflat abia în vara anului 2017, la punerea în mișcare a acțiunii penale, când a și solicitat excluderea raportului (cererea din 16.07.2017, aflată la pag. 108-113 din vol. 76 al dosarului de urmărire penală).

S-a mai arătat că o astfel de cerere a fost reiterată și la data de 22.11.2017, cu ocazia finalizării urmăririi penale, însă procurorul s-a pronunțat la 15.12.2017, prin ordonanța comunicată prin poștă, mai exact cu trei zile înainte de emiterea rechizitoriului (ordonanța de respingere a fost expediată la 18.12.2017 și a fost primită la 19.12.2017). S-a arătat că în cuprinsul ordonanței se menționează că în cererea respectivă „Apărarea realizează o critică formală în contextul analizei respectării dreptului la apărare și nu o critică de fond cu privire la aspectele constatate de specialistul D.N.A.” (pag.3). Or, sancțiunea excluderii are ca temei tocmai aspectele de nelegalitate în administrarea unui mijloc de probă, iar nu cele de netemeinicie, de fond. În consecință, s-a susținut că acuzarea ar fi trebuit să răspundă la criticile de nelegalitate invocate de apărare și să arate că în procedura administrării mijlocului de probă a fost respectat dreptul la apărare. Analizând ordonanța în discuție, este evident că procurorul nu a examinat cererea din această perspectivă, așa încât urmează ca judecătorul de cameră preliminară să procedeze la un astfel de examen.

Pe de altă parte, s-a susținut că din modul de rezolvare a cererii, inculpatul Fișcuci Marian a fost pus în situația de a nu putea ataca ordonanța cu plângere la procurorul șef, așa cum prevede art. 339 Cod procedură penală, ceea ce constituie o încălcare evidentă a dreptului la un proces echitabil.

În esență, apărarea a susținut, în acord cu doctrina în materie, că actele de urmărire penală au fost definite ca fiind „acte prin care se realizează strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea făptuitorilor și la stabilirea răspunderii acestora, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată (art. 200 Cod procedură penală, respectiv art. 285 noul Cod procedură penală) - George Antoniu, Costică Bulai,

Dicționar de drept penal și procedură penală, editura Hamangiu 2011, pag. 25. Din perspectiva acestei definiții, este lesne de constatat faptul că dispunerea efectuării unui raport de constatare tehnico-științifică, precum și efectuarea acestui raport reprezintă acte de urmărire penală. De asemenea, s-a făcut referire la doctrina veche în această materie - Vintilă Dongoroz ș.a, Explicații Teoretice ale Codului de Procedură Penală Român, Partea Generală, Volumul V, ediția a II-a, editura Academiei Române București 2003, pag. 352. Totodată, a fost invocată și încheierea nr.330/C/CP din 23.05.2014 a Curții de Apel București, Secția a II-a penală, camera preliminară.

Prin urmare, administrarea acestui mijloc de probă s-a făcut în condiții nelegale, întrucât a fost administrat fără ca inculpatul Fișcuci Marian să-și poată „auzi vocea”; a fost administrat de către un specialist al D.N.A., angajat chiar al organelor de urmărire penală, căruia i s-a cerut, prin modul de formulare a obiectivelor 5 și 6, să-și depășească atribuțiile, imparțialitatea sa fiind discutabilă.

În consecință, apărarea a susținut că s-au încălcat dispozițiile art. 2, 8 și 10 Cod procedură penală, așa încât a solicitat excluderea acestui raport de constatare, întrucât a fost obținut nelegal. Pentru aceste considerente, apărarea a solicitat efectuarea unei expertize financiar-contabile, astfel încât principiul egalității de arme între apărare și acuzare să fie respectat, știut fiind că, potrivit art. 100 alin. 1 Cod procedură penală, organul de urmărire penală administrează probe atât în favoarea, cât și în defavoarea inculpatului.

S-a arătat că asupra acestei chestiuni, judecătorul de cameră preliminară s-a pronunțat prin încheierea de la termenul din 12.02.2018, hotărâre criticată de apărare, întrucât excluderea este privită drept un efect al constatării nulității mijloacelor de probă sau a procedurii probațiunii prin care aceasta a fost obținută (încheierea nr. 155 din 03.06.2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție). Or, această condiție se verifică în raport de incidența fie a nulității absolute, fie a nulității relative, dovada existenței unei vătămări a intereselor legale ale inculpatului fiind obligatorie.

Din această perspectivă doctrinară și jurisprudențială, s-a apreciat că ordonanța din 15.09.2014, prin care s-a dispus efectuarea constatării tehnico-științifice, este lovită de nulitate relativă, în conformitate cu dispozițiile art. 282 Cod procedură penală.

În primul rând, așa cum se arată și în încheiere, ordonanța respectivă „nu este motivată suficient”.

În al doilea rând, ordonanța nu a fost adusă la cunoștința inculpaților. Astfel, deși fusese emisă la 15.09.2014, când urmărirea penală se efectua *in rem*, ordonanța nu a fost dată în lucru specialistului. Acest demers s-a realizat abia la 09.01.2015, moment în care inculpatul Fișcuci Marian avea calitatea de suspect încă din data de 24.09.2014. Or, organul de urmărire penală era obligat să aducă la cunoștință existența acestei ordonanțe, pe care trebuia să o completeze în acest sens. Aceasta în condițiile, în care ordonanța nu fusese pusă în executare prin transmiterea către specialistul desemnat. Mai mult, la data de 25.09.2014, când i s-a adus la cunoștință că are calitatea de suspect, apărătorul ales al suspectului Fișcuci Marian a solicitat, în temeiul art. 92 alin. 1 Cod procedură

penală, să fie încunoștințat pentru a putea participa la orice act de urmărire penală.

Inculpatul Fișcuci Marian a luat cunoștință de existența acestui raport abia când a fost pusă în mișcare acțiunea penală, moment în care, prin cererea din 16.07.2017, a solicitat excluderea acestui mijloc de probă. Prin urmare, s-a susținut că a fost respectată cerința art. 282 alin. 3 Cod procedură penală.

Întrucât procurorul nu s-a pronunțat cu privire la solicitarea inculpatului Fișcuci Marian, la 22.11.2017, la finalul urmăririi penale, acesta a solicitat din nou excluderea acestui mijloc de probă. În cele din urmă, prin ordonanța din 15.12.2017 a fost respinsă cererea, comunicarea fiind expediată la 18.12.2017, odată cu remiterea rechizitoriului, așa încât apărarea nu s-a mai putut plânde procurorului șef cu privire la nelegalitatea și netemeinicia ordonanței respective.

Apărarea susține că o a doua condiție vizează vătămarea interesului legitim al inculpaților prin emiterea acestei ordonanțe din 15.09.2014. Cum un proces echitabil presupune o egalitatea de arme între apărare și acuzare, un astfel de principiu a fost încălcat, organul judiciar administrând, prin angajații săi, un mijloc de probă fără ca vocea inculpatului să fie auzită. Printr-un astfel de mijloc de probă s-a ajuns la stabilirea existenței unui prejudiciu, raportul stând la baza trimiterii în judecată a inculpaților pentru o infracțiune de pagubă. Or, în absența raportului, acuzarea nu ar fi fost în măsură să emită rechizitoriul, motiv pentru care s-a susținut existența vătămării intereselor lor legitime. Desigur, accesul ulterior la actele dosarului s-a realizat, însă aceasta nu acoperă încălcarea dreptului la apărarea pe parcursul administrării probei cu raportul de constatare tehnico-științifică. Din punctul de vedere al apărării, vătămarea este dovedită de chiar emiterea rechizitoriului.

Pentru toate aceste considerente, s-a solicitat admiterea contestației și excluderea Raportului de constatare tehnico-științifică, ca fiind obținut în mod nelegal.

Cu ocazia dezbaterilor, la termenul de judecată din data de 18 septembrie 2018, în esență, inculpații Simionescu Adrian Constantin, Fișcuci Marian și S.C. PROINVEST S.R.L. au formulat o cerere comună de excludere a Raportului de constatare tehnico - științifică întocmit de specialiștii din cadrul D.N.A., apreciind că a fost nelegal întocmit.

De asemenea, inculpatul Simionescu Adrian Constantin a solicitat excluderea din materialul probator a actelor întocmite prin comisia rogatorie internațională efectuată cu Bulgaria, fiind lovite de nulitate, întrucât nu a fost încunoștințat despre administrarea acestui mijloc de probă.

În plus, inculpatul Simionescu Adrian Constantin a solicitat înlăturarea din materialul probator a mijloacelor de probă constând în procesele - verbale de înregistrare a convorbirilor telefonice, întrucât au fost întocmite contrar dispozițiilor legale și deciziilor Curții Constituționale.

Dezbaterile sunt cuprinse pe larg în încheierea de ședință din data de 18 septembrie 2018, care face parte integrantă din prezenta.

Examinând contestațiile formulate de inculpații Simionescu Adrian Constantin, Fișcuci Marian și S.C. PROINVEST S.R.L., Înalta Curte - Completul de 2 judecători de cameră preliminară constată următoarele:

Conform dispozițiilor art. 342 C. pr. pen., obiectul procedurii în cameră preliminară îl constituie verificarea competenței, a legalității sesizării instanței, a legalității administrării probelor și legalității efectuării actelor de către organele de urmărire penală.

Prin reglementarea procedurii camerei preliminare s-a urmărit rezolvarea chestiunilor ce țin de legalitatea trimiterii în judecată și de legalitatea administrării probelor, asigurându-se premisele pentru soluționarea cu celeritate a cauzei în fond și înlăturarea duratei excesive a procedurilor în faza de judecată. În acest sens, revine judecătorului de cameră preliminară competența de verificare a conformității probelor administrate în cursul urmăririi penale cu garanțiile de echitabilitate a procedurii. Sub acest aspect, legalitatea administrării probelor este strâns legată de asigurarea caracterului echitabil al procesului penal.

Legalitatea administrării probelor presupune examinarea incidenței cazurilor de nulitate absolută sau relativă reglementate de art. 281 și art. 282 C. pr. pen., prin coroborarea dispozițiilor alin. (2) și alin. (3) ale art. 102 C. pr. pen., rezultând că sancțiunea excluderii probelor operează doar prin intermediul sancțiunii nulității.

În cauză, se constată că inculpații au formulat individual cereri și excepții, însă au invocat aspecte comune în ceea ce privește *Raportul de constatare tehnico – științifică întocmit de specialiștii din cadrul D.N.A.*, în mod nelegal, în opinia acestora, fără respectarea normelor procedurale.

În primul rând, inculpații au susținut că nu au fost încunoștințați despre administrarea acestui mijloc de probă, deși conform dispozițiilor art. 92 alin. (1) C. pr. pen., aveau dreptul de a participa la efectuarea oricărui act de urmărire penală.

O altă critică a inculpaților se referă la faptul că nu exista un pericol de dispariție a unor mijloace de probă, nefiind îndeplinită condiția art. 172 alin. (9) C. pr. pen. privind urgența întocmirii unui astfel de raport și că ordonanța nu este motivată. Mai mult, s-a susținut că însuși temeiul de drept în baza căruia s-a dispus întocmirea raportului este greșit, fiind menționat art. 171 alin. (1) și alin. (10) C. pr. pen. (inculpații S.C. PROINVEST S.R.L. și Fișcuci Marian).

Inculpatul Simionescu Adrian Constantin a mai susținut că prin întocmirea raportului de către un specialist D.N.A., și nu a unui expert independent, se creează o stare de dubiu asupra imparțialității acestuia (critică formulată în scris).

Totodată, se constată că toți inculpații au arătat că au formulat cereri de efectuare a unei expertize financiar - contabile de către un expert independent, solicitările fiind respinse prin Ordonanța din data de 15.12.2017.

Așadar, inculpații au contestat legalitatea administrării Raportului de constatare tehnico – științifică întocmit de specialiștii din cadrul D.N.A. și au solicitat înlăturarea acestui mijloc de probă de la dosarul cauzei, în temeiul prevederilor art. 102 alin. (2) și (3) C. pr. pen., susținând că Ordonanța din data de 15.09.2014 prin care s-a dispus efectuarea constatării tehnico-științifice (aflată la filele 2-7, vol. 7 d.u.p.) este lovită de nulitate relativă.

Conform art. 282 alin. (1) C. pr. pen., încălcarea oricăror dispoziții legale, în afara celor prevăzute la art. 281, determină nulitatea actului atunci când prin

nerespectarea cerinței legale s-a adus o vătămare drepturilor părților ori ale subiecților procesuali principali, care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului.

Se constată că prin Ordonanța din data de 15.09.2014 dată în dosarul nr. 532/P/2014, s-a dispus efectuarea unei constatări de specialitate de către un specialist din cadrul Serviciului Specialiști al D.N.A. (filele 2-7, vol.7 d.u.p.), raportul fiind întocmit de Serviciul Specialiști din cadrul D.N.A. la data de 14.10.2015 (filele 13-233 vol.9 d.u.p.). Temeiul în care s-a dispus efectuarea acestei constatări nu poate fi decât o eroare de dactilografare, din conținutul ordonanței rezultând cu evidență instituția de drept procesual penal care stă la baza acestei dispoziții a procurorului. Astfel, procurorul a apreciat că se impune efectuarea unei constatări de către un specialist din cadrul D.N.A. - Serviciul Specialiști, având în vedere că în urma efectuării unor acte de urmărire penală au rezultat date certe cu privire la modalitatea în care funcționează schema infracțională pusă în aplicare prin circuitele economice derulate între firmele PROINVEST S.R.L. (RO) și FAN SPEED (BG), existând suspiciunea rezonabilă a săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală cu scopul sustragerii de plata T.V.A. În opinia procurorului, o asemenea măsură s-a impus întrucât, pe de-o parte, exista pericolul dispariției documentelor ce ar putea constitui mijloace de probă și de schimbare a situației de fapt rezultată până la acel moment, iar pe de altă parte, faptele constatate pe parcursul urmăririi penale - circuitul comercial și financiar complex prin care este eludată plata T.V.A., necesita lămurirea urgentă.

Examinând această ordonanță din perspectiva nulității relative, se constată că nu au fost încălcate dispoziții legale care să determine o vătămare a drepturilor procesuale ale inculpaților, care nu ar putea fi înlăturată decât prin desființarea actului.

Astfel cum a s-a reținut în încheierea atacată, la momentul la care s-a dispus efectuarea acestei constatări, respectiv la data de 15.09.2014, urmărirea penală se desfășura *in rem*, fără ca inculpații să fi avut la acel moment vreo calitate procesuală, așa încât, din această perspectivă, nu se poate constata încălcarea vreunui drept procesual.

Disponerea efectuării constatării de specialitate corespunde cerințelor art. 172 alin. (9) C. pr. pen., potrivit căruia, *când există pericol de dispariție a unor mijloace de probă sau de schimbare a unor situații de fapt ori este necesară lămurirea urgentă a unor fapte sau împrejurări ale cauzei, organul de urmărire penală poate dispune prin ordonanță efectuarea unei constatări.*

În acest sens, Înalta Curte - Completul de 2 judecători de cameră preliminară are în vedere faptul că, în jurisprudența instanței supreme, caracterul urgent al dispunerii efectuării unei asemenea constatări, a fost evaluat prin raportare la necesitatea justei orientări a organelor de urmărire penală în efectuarea activității de cercetare, când este necesară opinia unui specialist (Încheierea nr. 2176 din 26 iunie 2014 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală în dosarul nr. 558/54/2014/a1, Încheierea nr. 118 din 19.02.2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală în dosarul nr. 4397/1/2014, Încheierea nr. 1195 din 14 septembrie 2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală în dosarul nr. 3203/2/2015,

Încheierea nr.798 din 20 octombrie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală în dosarul nr. 2929/1/2015, Încheierea nr. 248 din 20 noiembrie 2015, pronunțată în dosarul nr. 3552/1/2015, Încheierea nr.242/07.03.2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală în dosarul nr. 524/64/2016/a1, Încheierea nr.1045/10.11.2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală în dosarul nr. 682/2/2016/a1).

În speță, o atare orientare a anchetei penale era necesară, având în vedere specificul faptelor vizate de acuzația penală, fiind vorba despre evaziune fiscală comisă prin constituirea unor circuite comerciale și financiare complexe, a căror deslușire implica examinarea de către un specialist a unor documente financiar contabile.

Față de aceste considerente, se apreciază că cererile inculpaților de excludere a mijlocului de probă constând în Raportul de constatare tehnico – științifică, întocmit de specialiștii din cadrul D.N.A. din data de 14.10.2015, sunt nefondate, deoarece nu se poate constata existența primeia dintre condițiile cumulative prevăzute de lege pentru incidența nulității relative, respectiv încălcarea unei dispoziții legale.

Celelalte aspecte invocate nu vizează, strict, legalitatea Ordonanței din data de 15.09.2014 și a raportului de constatare, ci respectarea dreptului la apărare, ceea ce trebuie din nou evaluat conform art. 280 raportat la art. 282 C. pr. pen., din perspectiva nulităților relative, pentru care legea prevede necesitatea îndeplinirii cumulative a mai multor condiții: să existe o încălcare a dispozițiilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal; prin nerespectarea cerinței legale să se aducă o vătămare drepturilor părților ori ale subiecților procesuali principali; vătămarea să nu poată fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului; vătămarea să privească un interes procesual propriu în respectarea dispoziției legale încălcate; nulitatea să fie invocată în termenul prevăzut de lege.

Astfel cum a arătat și judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță, la momentul la care s-a dispus efectuarea constatării de către specialistul D.N.A., urmărirea penală se desfășura *in rem* și ulterior, prin Ordonanța din 12.07.2017 s-a pus în mișcare acțiunea penală față de Simionescu Adrian Constantin, Fișcuci Marian, Marinaș Florinel, Simionescu Mihai Alexandru, S.C. Proinvest S.R.L. (filele 185-199, vol. 3 d.u.p.). La data de 14.07.2017, când s-a adus la cunoștință inculpaților punerea în mișcare a acțiunii penale (procesele-verbale din 14.07.2017 de aducere la cunoștință a punerii în mișcare a acțiunii penale - filele 203-206, vol. 3 d.u.p.), aceștia au fost înștiințați despre depunerea la dosar a raportului de constatare. Judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță a răspuns acestei critici a inculpaților, arătând că, deși nu au fost încunoștințați despre administrarea acestui mijloc de probă, aceștia, chiar de la momentul dobândirii calității de suspecți, au avut posibilitatea de a consulta actele și lucrările dosarului și de a urma procedurile legale prevăzute de art. 339 alin. (1) C. pr. pen.

În cursul urmăririi penale, inculpatul Fișcuci Marian a solicitat excluderea raportului de constatare tehnico – științifică și efectuarea unei expertize fiscal - contabile, cerere reiterată la data de 22.11.2017, cu ocazia finalizării urmăririi

penale, după ce i s-a adus la cunoștință că are posibilitatea, conform dispozițiilor art. 83 C. pr. pen. și art. 92 C. pr. pen., să formuleze cereri, memorii, obiecțiuni, să ridice excepții și să propună probe. Aceeași poziție procesuală a fost adoptată și de inculpatul Simionescu Adrian Constantin, care în prezența apărătorului ales, a precizat nu are nimic de formulat, însă solicită excluderea raportului de constatare tehnico - științifică și efectuarea unei expertize fiscal-contabile. Reprezentatul inculpatului persoană juridică PROINVEST S.R.L. nu a avut cereri de formulat. Cererile inculpaților au fost respinse prin Ordonanța din 15.12.2017, întrucât s-a apreciat că necesitatea unei expertize financiar contabile nu se impune atâta timp cât situația de fapt ce a stat la baza acuzației de evaziune fiscală, prin prisma probatoriului administrat, este una incontestabilă (filele 301-310, vol. 3, d.u.p.).

Faptul că nu s-a dispus efectuarea expertizei în cursul urmăririi penale nu reprezintă o problemă de legalitate, ci de oportunitate, iar aprecierea procurorului în sensul de a nu dispune efectuarea expertizei constituie un aspect ce nu poate fi cenzurat în procedura camerei preliminare. Se observă, astfel, că după modificarea art. 172 alin. (12) C. pr. pen. (prin art. II pct. 35 din OUG nr.18/2016, publicată în M. Of. nr. 389 din 23 mai 2016), în cursul urmăririi penale, nu este obligatorie efectuarea unei expertize, în cazul în care concluziile raportului de constatare sunt contestate, organul de urmărire penală având un drept de opțiune în acest sens.

S-a mai susținut că administrarea unui raport al specialiștilor din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, și nu a unei expertize independente, încalcă dreptul la un proces echitabil, prin aceea că raportul este efectuat de către un angajat D.N.A., aflat sub controlul nemijlocit al procurorilor, aspect ce duce la susceptibilitatea lipsei de imparțialitate. Mai mult, s-a susținut că nu a existat posibilitatea de a formula obiective, de a recuza expertul sau de a desemna un expert parte (*aceste critici au fost formulate în cererea scrisă de inculpatul Simionescu Adrian Constantin*).

Și aceste critici sunt neîntemeiate.

În primul rând, legea nu prevede în cazul întocmirii raportului de constatare aceeași procedură ca în cazul efectuării expertizei, deci inculpații nu aveau dreptul de a formula obiective sau de a solicita numirea unui *specialist parte*, așa încât nu se poate constata existența vreunei încălcări a dispozițiilor legale în acest sens.

În al doilea rând, jurisprudența C.E.D.O se referă la faptul că se încalcă principiul dreptului la un proces echitabil când procedura contestată, în ansamblul ei, nu respectă prevederile art. 6 parag.1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului (*cauza Mantovanelli contra Italiei*). Dreptul la o procedură contradictorie implică, în esență, posibilitatea pentru părțile unui proces penal, civil sau disciplinar de a lua cunoștință de toate piesele și observațiile prezentate judecătorului, chiar și cele ce ar proveni de la un magistrat independent, de natură să-i influențeze decizia și de a le discuta. Acest principiu reprezintă una din principalele garanții ale unei proceduri judiciare (*cauza Kamasinski c. Austriei, Hotărârea din 19 decembrie 1989*). În ceea ce privește respectarea caracterului echitabil impus de art. 6 paragraful 1 C.E.D.O., esențial este faptul

că părțile pot participa într-o manieră adecvată la procedura în fața instanței (Cauza *Kerojarvi împotriva Finlandei*, paragraful 42 — final).

Astfel, dispozițiile art. 172 alin. (12) C. pr. pen. prevăd întocmai remediul pentru situațiile în care concluziile raportului de constatare nu sunt acceptate de către părți. În cazul în care una dintre părți are de formulat obiecțiuni cu privire la concluziile raportului de constatare, textul de lege instituie posibilitatea dispunerii unei expertize. Așadar, în privința raportului de constatare tehnico - științifică dispus în faza de urmărire penală, inculpații au în continuare posibilitatea de a solicita efectuarea unei expertize în timpul judecării, astfel că procedura, în ansamblul ei, nu a încălcat principiul dreptului la un proces echitabil de care se bucură inculpații.

Mai mult, și în cazul în care s-ar constata existența unei vătămări, aceasta ar putea fi înlăturată prin administrarea probei privind expertiza de către instanța de judecată, în faza cercetării judecătorești, cu respectarea tuturor garanțiilor procesuale pe care le presupune administrarea unui asemenea mijloc de probă. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție în această materie este constantă (Încheierea nr. 2176/26.06.2014 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală în dosarul nr. 558/54/2014/a1; Încheierea nr. 118/19.02.2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală în dosarul nr. 4397/1/2014; Încheierea nr. 1195/14.09.2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală în dosarul nr. 3203/2/2015; Încheierea nr. 798/20.10.2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală în dosarul nr. 2929/1/2015; Încheierea nr. 67/19.01.2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală în dosarul nr. 4256/1/2015).

În plus, la fel ca toate probele administrate, și raportul de constatare tehnico - științifică este supus principiului liberei aprecieri a probelor, concluziile acestuia putând fi reținute sau înlăturate de instanță, în urma examinării întregului material probator, cu ocazia soluționării fondului cauzei.

Nelegalitatea comisiei rogatorii internaționale – excepție invocată numai de inculpatul Simionescu Adrian Constantin

Reiterând cererile și excepțiile invocate în fața judecătorului unic de cameră preliminară și fără a combate argumentele expuse în încheierea atacată, inculpatul Simionescu Adrian Constantin a arătat că nu a fost încunoștințat despre efectuarea prin comisie rogatorie a respectivelor acte de urmărire penală, fiind în imposibilitate de a participa la efectuarea acestora, de a pune întrebări martorilor audiați și de a asista la cercetarea la fața locului.

Legea națională care reglementează cooperarea judiciară în materie penală definește comisia rogatorie internațională la art. 173, ca fiind „*acea formă de asistență judiciară care constă în imputernicirea pe care o autoritate judiciară dintr-un stat o acordă unei autorități din alt stat, mandatată să îndeplinească, în locul și în numele sau, unele activități judiciare privitoare la un anumit proces penal*” (Legea nr. 302/2004, republicată în anul 2011, privind cooperarea judiciară internațională în materie penală).

Dispozițiile enunțate se completează cu prevederile art. 200 C. pr. pen., care reglementează comisia rogatorie.

În cauză, se constată că prin Ordonanța din 09.10.2014 s-a dispus efectuarea comisiei rogatorii cu Bulgaria (filele 10-20, vol. 32 d.u.p.), care a avut ca obiect cercetarea la fața locului privind realitatea existenței firmei FAN SPEED, ridicarea de înscrisuri de la sediul acestei firme și stabilirea persoanelor angajate. De asemenea, a fost desemnat și un traducător autorizat pentru traducerea documentelor din cererea de comisie rogatorie din română în bulgară (Ordonanță din 15.10.2014, filele 21-22, vol. 32 d.u.p.).

Strict raportat la cele invocate de inculpat, se constată că, deși avea calitatea de suspect la data la care s-a dispus efectuarea comisiei rogatorii, respectiv 09.10.2014, inculpatul Simionescu Adrian Constantin nu a fost încunoștințat despre această măsură, însă, așa cum a reținut și judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță, dispozițiile legale nu prevăd pentru faza urmăririi penale dreptul inculpatului de a fi prezent la administrarea probelor prin comisie rogatorie, iar dreptul părților de a formula întrebări este prevăzut doar pentru situația în care comisia rogatorie se dispune de către instanță.

Existența nulităților în dreptul procesual penal este strâns legată de existența unei vătămări procesuale, vătămare care trebuie să se fi produs prin efectuarea unui act în condiții nelegale. Pentru a opera nulitatea unui act procesual sau procedural, se impun a fi întrunite anumite condiții, prima dintre acestea fiind *încălcarea dispozițiilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal, fie prin acțiunea, fie prin inacțiunea organului judiciar.*

În speță, atâta vreme cât nu se poate reține încălcarea unei dispoziții legale, nu sunt incidente condițiile pentru a opera nulitatea actelor procesuale și procedurale întocmite (Ordonanța din 09.10.2014 și comisia rogatorie, în sine).

Nelegalitatea măsurilor de supraveghere tehnică – excepție invocată numai de inculpatul Simionescu Adrian Constantin

Această critică a fost formulată exclusiv de către inculpatul Simionescu, pentru prima oară în faza contestației, fără să o fi invocat în fața judecătorului de cameră preliminară în procedura finalizată prin încheierile contestate. Cu toate acestea, critica trebuie analizată, fiind vorba despre situația de excepție reglementată de disp. art.347 alin.4 teza ultimă C. pr. pen., când, la soluționarea contestației, se invocă o nulitate absolută, aspect ce a fost pus în discuție de Înalta Curte – Completul de 2 judecători de cameră preliminară, la termenul din 4 octombrie 2018.

Examinând actele și lucrările dosarului de urmărire penală, se constată că măsurile de supraveghere nu au fost dispuse în temeiul Legii nr.51/1991, așa încât, Decizia nr.91 din 28 februarie 2018 (publicată în M. Of. nr.348 din 20.04.2018), prin care Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că *sintagma „aduc atingere gravă drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor români” cuprinsă în art.3 lit.f) din Legea nr.51/1991 privind securitatea națională a României este neconstituțională*, decizie invocată de apărare, nu are aplicabilitate în cauză, întrucât nu au fost administrate și folosite probe obținute prin intermediul unor mandate de interceptare emise în baza Legii nr.51/1991.

Măsurile de supraveghere tehnică constând în interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice și a comunicărilor, precum și interceptarea

și înregistrarea audio-video a convorbirilor purtate în mediul ambiantal, respectiv localizarea și urmărirea prin GPS sau prin alte mijloace electronice de supraveghere, au fost încuviințate, după caz, prelungite, în temeiul art.138 și urm. C. pr. pen., prin:

- Încheierea nr. 109 din 04.06.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în dosarul nr. 20/2014;
- Încheierea nr. 127 din 03.07.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în dosarul nr. 20/2014;
- Încheierea nr. 147 din 31.07.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în dosarul nr. 20/2014;
- Încheierea nr. 170 din 01.09.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în dosarul nr. 20/2014;
- Încheierea nr. 189 din 15.09.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în dosarul nr. 20/2014;
- Încheierea nr. 211 din 01.10.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în dosarul nr. 20/2014;
- Încheierea nr. 274 din 14.11.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în dosarul nr. 20/2014.

Conform art.142 alin.1 C. pr. pen.: „*Procurorul pune în executare supravegherea tehnică ori poate dispune ca aceasta să fie efectuată de organul de cercetare penală sau de lucrători specializați din cadrul poliției ori de alte organe specializate ale statului*”.

Prin decizia Curții Constituționale nr.51 din 16.02.2016 (publicată în M. Of. nr.190 din 14.03.2016), a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că sintagma „*ori de alte organe specializate ale statului*” din cuprinsul dispozițiilor art.142 alin.1 C. pr. pen., este neconstituțională.

Având în vedere că toate mandatele de supraveghere tehnică au fost emise și puse în executare înainte de publicarea deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial, se pune problema efectelor în timp pe care le produce decizia Curții Constituționale nr.51/2016.

Conform opiniei parchetului, deoarece dispozițiile deciziei Curții Constituționale nr.51/2016 au efecte numai pentru viitor, iar interceptarea și înregistrarea au avut loc anterior, în temeiul art.142 alin.1 teza finală C. pr. pen., care erau în vigoare și se bucurau de prezumția de constituționalitate, decizia de constituționalitate nu poate produce efecte în cauza de față.

Opinia parchetului este apreciată ca nefondată.

Se constată că în cuprinsul deciziei nr.51/2016 (parag.52), cu privire la efecte, Curtea Constituțională reamintește caracterul *erga omnes* și pentru viitor al deciziilor sale, astfel cum este prevăzut la art.147 alin.4 din Constituție, arătând că „pe toată perioada de activitate a unui act normativ, acesta se bucură de prezumția de constituționalitate, astfel încât decizia nu se va aplica în privința cauzelor definitiv soluționate până la data publicării sale, *aplicându-se însă în mod corespunzător în cauzele aflate pe rolul instanțelor de judecată [a se vedea decizia nr.895 din 17.12.2015, (parag.28)]*”.

Rezultă, astfel, că însăși Curtea Constituțională stabilește efectele pentru decizia nr.51/2016, explicitate prin trimitere la considerentele unei alte decizii. Drept urmare, pentru stabilirea efectelor pe care le produce decizia nr.51/2016,

se impune a înțelege mai întâi, ce s-a stabilit conform parag.28 din decizia nr.895/2015.

Astfel, prin decizia Curții Constituționale nr.895/2015, a fost admisă excepția și s-a constatat că dispozițiile art.666 C. pr. civ. - potrivit cărora încuviințarea executării silite se dispunea de către executorul judecătoresc și nu de către instanță, sunt neconstituționale. Conform parag.28, după reafirmarea prezumției de constituționalitate a unei dispoziții legale pe perioada de activitate a actului normativ, având drept consecință inaplicabilitatea deciziei nr.895/2015 în privința procedurilor de executare silită încuviințate până la data publicării sale, Curtea Constituțională stabilește că respectiva decizie se aplică „în schimb, în privința contestațiilor la executare formulate împotriva încheierii de încuviințare a executării silite date de executorul judecătoresc aflate pe rolul instanțelor judecătorești la data publicării prezentei decizii, precum și în cele în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate până la data susmenționată”.

Curtea Constituțională nu a precizat că decizia nr.51/2016 se aplică în privința tuturor măsurilor de supraveghere puse în executare în temeiul art.142 alin.1 C. pr. pen. (declarat în parte neconstituțional), nici că se va aplica măsurilor de supraveghere dispuse după publicarea deciziei în Monitorul Oficial. Însă, conform parag.52, decizia se aplică de la momentul publicării, în mod corespunzător, în cauzele aflate pe rolul instanțelor de judecată, ceea ce implică, în mod evident, că se aplică și în ce privește măsuri de supraveghere tehnică deja dispuse și puse în executare până la data publicării deciziei în Monitorul Oficial (14 martie 2016).

Față de cele reținute, se constată că Decizia Curții Constituționale nr.51/2016 este aplicabilă și în speța de față.

În ce privește existența unei încălcări a dispozițiilor legale privind punerea în executare a mandatului de interceptare, se constată:

Prin încheierea din data de 4 septembrie 2018, s-a încuviințat cererea formulată de către contestatorul inculpat Simionescu Adrian Constantin, prin apărător ales, de efectuare a unei adrese către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, pentru ca această instituție să comunice cine a pus în executare mandatele de supraveghere tehnică din prezenta cauză și dacă actele de urmărire penală privind interceptările și înregistrările convorbirilor telefonice sau ale comunicărilor, după caz, interceptările și înregistrările audio-video ale convorbirilor purtate în mediu ambiental, au fost realizate cu implicarea Serviciului Român de Informații, iar în caz afirmativ, să se indice punctual care sunt respectivele acte de urmărire penală.

La data de 12 septembrie 2018, a fost înregistrată adresa Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Infrajeciunilor Asimilate Infrajeciunilor de Corupție nr.532/P/2014 (filele 81-82) prin care s-a comunicat faptul că *mandatele de supraveghere tehnică emise de instanța competentă urmare a solicitărilor D.N.A. în dosarul cu nr.532/P/2014 al Secției de combatere a infrajeciunilor asimilate infrajeciunilor de corupție, au fost puse în executare cu suportul tehnic al Serviciului Român de Informații, însă procesele-verbale de consemnare a*

rezultatelor activităților de supraveghere tehnică au fost întocmite, în conformitate cu prevederile art.143 C. pr. pen., de către ofițeri de poliție judiciară din cadrul Direcției Naționale Anticorupție. Potrivit art.142 alin.1 C. pr. pen. „procurorul pune în executare supravegherea tehnică ori poate dispune ca aceasta să fie efectuată de organul de cercetare penală sau de lucrători specializați din cadrul poliției ori de alte organe specializate ale statului”. S-a arătat că art.142 alin.1 C. pr. pen. a fost în vigoare la data dispunerii metodelor speciale de supraveghere tehnică, punerii în executare a supravegherii tehnice, prelungirii acesteia, la data încetării supravegherii tehnice și în toate momentele în care rezultatele supravegherii tehnice au fost valorificate în cauză.

S-a mai precizat că în dosarul cu nr.532/P/2014 al DNA - Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție, toate înregistrările convorbirilor telefonice sau ale comunicărilor, după caz, interceptările și înregistrările audio-video ale convorbirilor purtate în mediul ambiental, au fost realizate cu suportul tehnic al Serviciului Român de Informații.

Parchetul a mai arătat că, în prezenta cauză, Serviciul Român de Informații nu a efectuat acte de urmărire penală, activitatea desfășurată cu privire la interceptarea comunicațiilor telefonice fiind una pur tehnică, prin care a asigurat Direcției Naționale Anticorupție infrastructura necesară punerii în aplicare a respectivelor măsuri de supraveghere tehnică, procurorul și ofițerii de poliție judiciară realizând, după caz, toate actele de urmărire penală ce au implicat ascultarea, selecția și redarea în procese-verbale a rezultatelor măsurii, imprimarea pe suporti optici a rezultatelor activităților de supraveghere tehnică selectat, și, pe cale de consecință, au decis ce anume din cele obținute prin folosirea mijloacelor tehnice va fi utilizat la formularea acuzației în materie penală.

Rezultă, astfel, implicarea Serviciului Român de Informații în punerea în executare a măsurilor de supraveghere dispuse în cauză. Or, Serviciul Român de Informații are atribuții exclusiv în ce privește mandatele de interceptare emise în baza Legii nr.51/1991, așa încât nu putea să participe la activitățile de urmărire penală, nici chiar dându-și concursul tehnic la punerea în executare a interceptării și înregistrării convorbirilor telefonice și în mediu ambiental autorizate de judecător în temeiul art.138 și urm. C. pr. pen.

Nu se poate susține că această implicare este nerelevantă pentru urmărirea penală și că nu influențează legalitatea probelor astfel obținute.

Conform răspunsului transmis de către Direcția Națională Anticorupție prin adresa nr.532/P/2014 din 10.09.2018, toate măsurile de supraveghere au fost puse în executare cu suportul tehnic al Serviciului Român de Informații, în sensul că S.R.I. a asigurat infrastructura necesară punerii în aplicare a respectivelor măsuri de supraveghere tehnică, ceea ce echivalează cu implicarea S.R.I. în activitatea de cercetare penală, mai precis, în etapa obținerii probelor prin procedeul probatoriu de interceptare și înregistrare a convorbirilor/comunicărilor telefonice și în mediul ambiental.

Trecând peste faptul că Direcția Națională Anticorupție avea la dispoziție propriul Serviciu tehnic, se constată că legalitatea punerii în executare de către

S.R.I. a mandatelor de interceptare are legătură cu procedeele probatorii și cu calitatea probelor astfel obținute, ceea ce constituie chiar activitatea vizată de Curtea Constituțională prin decizia nr.51/2016 (parag.34).

Astfel, așa cum s-a arătat, prin această decizie, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că sintagma „*ori de alte organe specializate ale statului*” din cuprinsul dispozițiilor art.142 alin.1 C. pr. pen., este neconstituțională.

Prin această decizie s-a statuat în sensul că „actele îndeplinite de organele prevăzute la art.142 alin.1 teza a doua din Codul de procedură penală reprezintă procedee probatorii care stau la baza procesului-verbal de consemnare a activității de supraveghere tehnică, ce constituie un mijloc de probă. Pentru aceste motive, *organele care pot participa la realizarea acestora sunt numai organele de urmărire penală*. Acestea din urmă sunt cele enumerate la art.55 alin.(1) din Codul de procedură penală, respectiv procurorul, organele de cercetare penală ale poliției judiciare și organele de cercetare penală speciale” (parag.34).

De asemenea, Curtea reține că *organele specializate ale statului nu sunt definite, nici în mod expres, nici în mod indirect în cuprinsul Codului de procedură penală și că potrivit art.1 și art.2 din Legea nr.14/1992 și art.6 și art.8 din Legea nr.51/1991, Serviciul Român de Informații are atribuții exclusiv în domeniul siguranței naționale, neavând atribuții de cercetare penală* (parag.37).

Suplimentar acestor argumente, se constată că potrivit art.13 din Legea nr.14/1992, în vigoare la momentul punerii în executare a mandatelor de supraveghere tehnică (iunie-noiembrie 2014): „*organele Serviciului Român de Informații nu pot efectua acte de cercetare penală, nu pot lua măsura reținerii sau arestării preventive și nici dispune de spații proprii de arest.*”

Rezultă, astfel, că punerea în executare a măsurilor de supraveghere tehnică trebuia să se realizeze numai de către procuror sau de către organele de cercetare penală ale poliției judiciare, ceea ce în speță, nu s-a întâmplat.

Drept urmare, în cauza de față, se constată încălcarea dispozițiilor legale privind executarea măsurilor de supraveghere tehnică, deoarece a fost realizată de un organ fără atribuții de cercetare penală, ceea ce constituie și o încălcare a normelor de competență.

Trebuie stabilite consecințele unei asemenea încălcări a dispozițiilor legale.

Măsura interceptării și înregistrării convorbirilor și altor comunicări, este, în mod evident, una coercitivă, căci aduce atingere unui drept fundamental reglementat atât de art.26 și 28 din Constituția României, cât și de art.8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Interceptarea sau înregistrarea audio-video reprezintă un procedeu special de supraveghere ce aduce atingere dreptului la viață privată și dreptului la corespondență, procedeu prin intermediul căruia organele judiciare urmăresc obținerea de probe pentru fundamentarea acuzației penale, trimiterea în judecată și, în final, condamnarea acuzatului.

În speță, parchetul își întemeiază acuzația penală și dispoziția de trimitere în judecată și pe asemenea mijloace de probă, așa încât se impune a examina

legalitatea procedurii probator prin care au fost obținute și modul în care le influențează valabilitatea.

Din perspectiva organului care a pus în executare măsura, legalitatea interceptărilor și înregistrărilor realizate în temeiul art.138 și urm. C. pr. pen., trebuie examinată prin prisma regimului nulităților, întrucât, potrivit art.102 alin.3 C. pr. pen., excluderea unei probe nu este o sancțiune de sine-stătătoare, ci este consecința constatării nulității actului prin care s-a dispus sau autorizat administrarea acelei probe ori prin care aceasta a fost administrată.

În decizia Curții Constituționale nr.51/2016 (publicată în M. Of. nr.190 din 14.03.2016), prin care s-a constatat că sintagma „*ori de alte organe specializate ale statului*” din cuprinsul dispozițiilor art.142 alin.1 C. pr. pen., este neconstituțională, se face referire la nulitatea absolută sau relativă a probei obținută prin implicarea altor organe decât procurorul sau organul de urmărire penală (parag.31-32).

Potrivit Codului de procedură penală, nerespectarea dispozițiilor referitoare la măsurile de supraveghere tehnică, la fel ca și a celor privind competența organului care a efectuat acte de urmărire penală, nu se regăsește printre cazurile de nulitate absolută, expres prevăzute de art.281.

Drept urmare, s-ar putea considera că nerespectarea disp. art.142 alin.1 C. pr. pen. ar trebui evaluată conform art.280 rap. la art.282 C. pr. pen., deci din perspectiva nulităților relative.

Cu toate acestea, se constată că, în prezent, încălcarea normelor procedurale ce reglementează competența de punere în executare a măsurilor de supraveghere tehnică este sancționată cu nulitatea absolută.

Înalta Curte – Completul de 2 judecători are în vedere faptul că, mai înainte de finalizarea urmăririi penale prin întocmirea rechizitoriului în prezenta cauză, în M. Of. nr.566 din 17.07.2017, a fost publicată decizia Curții Constituționale nr.302 din 4.05.2017, prin care a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că *”soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art.281 alin.(1) lit.b) din Codul de procedură penală, care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, este neconstituțională”*.

Luând în considerare efectul obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale, statuat de disp. art.147 alin.4 din Constituția României, art.11 alin.3 și art.31 alin.1 din Legea nr.47/1992, se constată că, și în absența intervenției legiuitorului - conform art.147 alin.1 din Constituția României - asupra textului de lege constatat neconstituțional, respectiv în absența unei dispoziții legale exprese, nulitatea absolută nu mai poate fi aplicată decât în conformitate cu decizia instanței de control constituțional.

În acest sens trebuie precizat că, prin numeroase decizii, chiar Curtea Constituțională a stabilit, cu valoare de principiu, că atât considerentele, cât și dispozitivul deciziilor sale sunt general obligatorii și se impun cu aceeași forță tuturor subiectelor de drept (cu titlu de exemplu: Decizia nr. 1.415 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009; Decizia nr. 414 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010; Decizia nr. 415 din 14

aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 5 mai 2010; Decizia nr. 694 din 20 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 14 iunie 2010; Decizia nr. 536 din 28 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 7 iulie 2011; Decizia nr. 223 din 13 martie 2012, publicată în *Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 18 aprilie 2012*; Decizia nr. 265 din 06 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014).

Se observă că, prin toate aceste decizii, s-a constatat neconstituționalitatea integrală sau parțială a unor dispoziții legale (decizii simple) sau, după caz, prevederilor legale supuse controlului li s-a dat o anumită interpretare în acord cu Constituția (decizii interpretative sau intermediare), fiind vorba despre decizii de admitere a excepției de neconstituționalitate.

Curtea Constituțională a statuat în mod expres și obligativitatea deciziilor interpretative: "indiferent de interpretările ce se pot aduce unui text, atunci când Curtea Constituțională a hotărât că numai o anumită interpretare este conformă cu Constituția, menținându-se astfel prezumția de constituționalitate a textului în această interpretare, atât instanțele judecătorești, cât și organele administrative trebuie să se conformeze deciziei Curții și să o aplice ca atare" (Decizia nr. 536 din 28 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 7 iulie 2011; în același sens, paragraful 55 din Decizia nr. 265 din 06 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014).

Rezultă, astfel, că în prezent, în conformitate cu cele statuate prin decizia nr.302/2017 a Curții Constituționale, nerespectarea dispozițiilor de competență a organului de urmărire penală este sancționată cu nulitatea absolută, efectele fiind cele reglementate de art.281 C. pr. pen.

Pe cale de consecință, încălcarea dispozițiilor art.142 alin.1 teza a II-a C. pr. pen., prin punerea în executare a măsurilor de supraveghere de către alte organe decât procurorul sau organele de cercetare penală ale poliției judiciare, atrage nulitatea absolută a actelor astfel efectuate, prin aplicarea art.281 alin.1 lit.b C. pr. pen. - în forma stabilită ca fiind constituțională prin decizia nr.302/2017 a Curții Constituționale. Această concluzie se regăsește și în jurisprudența recentă a Înaltei Curți de Casație și Justiție (decizia penală nr.92/30.05.2018 a ÎCCJ, Completul de 5 judecători).

În consecință, constatarea nulității nu mai este condiționată de celelalte cerințe prevăzute de art.282 C. pr. pen. în cazul nulității relative (prin nerespectarea cerinței legale să se aducă o vătămare drepturilor părților ori ale subiecților procesuali principali; vătămarea să nu poată fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului; vătămarea să privească un interes procesual propriu în respectarea dispoziției legale încălcate; nulitatea să fie invocată în termenul prevăzut de lege).

În cazul nulității absolute, vătămarea procesuală este prezumată *iuris et de iure*. Din acest motiv, nu mai trebuie analizată existența și calitatea vătămării procesuale cauzate prin punerea în executare a măsurii interceptării de către serviciile de informații, așa încât rămâne fără relevanță împrejurarea precizată în adresa nr.532/P/2014 din 10.09.2018, în sensul că Serviciul Român de

Informații a asigurat doar suportul tehnic pentru realizarea supravegherii tehnice și că toate celelalte activități de supraveghere tehnică au fost efectuate de către procuror ori de ofițeri de poliție judiciară din cadrul Direcției Naționale Anticorupție (ascultarea, selecția și redarea în procese-verbale a rezultatelor măsurii, respectiv imprimarea pe suportii optici a rezultatelor activităților de supraveghere tehnică selectate).

Urmare a constatării nulității procedurii probator, se va constata și nulitatea probelor astfel obținute, așa încât, în temeiul art.102 alin.2-4 C. pr. pen., se impune excluderea din materialul probator a tuturor proceselor verbale de consemnare a rezultatelor activităților de supraveghere tehnică.

Având în vedere că acuzațiile penale și dispoziția de trimitere în judecată nu se întemeiază doar pe mijloacele de probă excluse, se constată că nu se impune restituirea cauzei la parchet în temeiul art.346 alin.3 lit.b C. pr. pen.

Legat de soluția de excludere a probelor, se mai constată că, prin decizia nr. 22 din 18 ianuarie 2018 a Curții Constituționale (publicată în M. Of. nr.177 din 26.02.2018), a fost admisă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.102 alin.3 C. pr. pen. și s-a constatat că acestea sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „*excluderea probei*”, din cuprinsul lor, se înțelege și eliminarea mijloacelor de probă din dosarul cauzei.

Referitor la efectele acestei decizii și necesitatea aplicării sale chiar în absența unei norme de procedură care să reglementeze, în concret, modalitatea de excludere fizică a probelor, sunt valabile argumentele mai sus expuse în cazul Deciziei nr.302/2017.

Drept urmare, în conformitate cu Decizia nr. 22 din 18 ianuarie 2018 a Curții Constituționale, se va dispune îndepărtarea de la dosarul cauzei a acestor mijloace de probă și a suportilor care conțin rezultatul măsurilor de supraveghere tehnică mai sus-menționate.

Totodată, se va dispune și eliminarea referirilor la aceste mijloace de probă și eliminarea redării conținutului acestor mijloace de probă din Rechizitoriul nr. 532/P/2014 din data de 18.12.2017 și din Ordonanța nr. 532/P/2014 din data de 21.03.2018 de remediere a neregularităților actului de sesizare.

Eliminarea respectivelor mențiuni din conținutul actelor procesuale se impune în egală măsură și pentru aceleași rațiuni avute în vedere în decizia nr.22/2018 a Curții Constituționale, căci, în caz contrar, se anulează chiar efectul excluderii fizice a mijloacelor de probă, în condițiile în care despre existența și chiar conținutul acestora, se face mențiune expresă și detaliată în rechizitoriu și în ordonanța de regularizare a actului de sesizare. Altfel spus, contrar rașunilor ce determină îndepărtarea mijloacelor de probă a căror nulitate a fost constatată, s-ar ajunge ca faptele și împrejurările relevate prin probele excluse să fie în continuare cunoscute și evidențiate prin acte esențiale pentru soluționarea cauzei.

În acest sens, afirmând necesitatea excluderii fizice a probelor constatate nule, prin decizia nr.22/2018, Curtea Constituțională a statuat și asupra necesității eliminării oricărei urme a acestor probe, reținând următoarele:

- ”procesul dovedirii acuzației în materie penală, dincolo de orice îndoială rezonabilă, este unul complex (...) care trebuie finalizat prin pronunțarea unei soluții, bazate pe un

raționament juridic ce trebuie să facă abstracție de informațiile furnizate de probele declarate nule” (parag.20);

- ”excluderea probelor obținute în mod nelegal din procesul penal, ca o consecință juridică a nulității mijloacelor de probă/procedeele probatorii, presupune o simplă eliminare a posibilității dezvoltării unor raționamente juridice pe baza acestora, în scopul soluționării cauzei, fără a putea determina și pierderea din memoria magistratului a informațiilor cunoscute în baza acestor mijloace de probă” (parag.21);

- ”accesul permanent al judecătorului investit cu soluționarea cauzei penale la mijloacele materiale de probă declarate nule nu poate avea ca efect decât o readucere în atenția judecătorului, respectiv o reîmprospătare a memoriei acestuia cu informații care pot fi de natură a-i spori convingerile referitoare la vinovăția/nevinovăția inculpatului, dar pe care nu le poate folosi, în mod legal, în soluționarea cauzei. Astfel, fiecare nouă potențială examinare a unor probe declarate nule, de către instanța de judecată, determină un proces psihologic caracterizat prin contradicția informațiilor cunoscute de judecător cu cele pe care el este obligat să le aibă în vedere la soluționarea raportului juridic penal de conflict ce face obiectul cauzei” (parag.22);

- ”cu toate că excluderea juridică a probelor obținute în mod nelegal din procesul penal apare ca fiind o garanție suficientă a drepturilor fundamentale anterior menționate, această garanție este una pur teoretică, în lipsa îndepărtării efective a mijloacelor de probă obținute în mod nelegal din dosarul cauzei. Mai mult, menținerea acestora în dosar, pe parcursul soluționării eventualelor căi ordinare și extraordinare de atac, ce pot fi invocate, nu poate produce decât același efect cognitiv contradictoriu, de natură a afecta procesul formării convingerii dincolo de orice îndoială rezonabilă a completului de judecată investit cu soluționarea cauzei, referitoare la vinovăția sau nevinovăția inculpatului” (parag.23);

- ”excluderea juridică a probelor obținute în mod nelegal în procesul penal, în lipsa înlăturării lor fizice din dosarele penale constituite la nivelul instanțelor, este insuficientă pentru o garantare efectivă a prezumției de nevinovăție a inculpatului și a dreptului la un proces echitabil al acestuia” (parag.24);

- ”menținerea mijloacelor de probă în dosarele cauzelor penale, după excluderea probelor corespunzătoare acestora, ca urmare a constatării nulității lor, este de natură a influența percepția judecătorilor investiți cu soluționarea acelor cauze, asupra vinovăției/nevinovăției inculpaților și de a-i determina să caute să elaboreze raționamente judiciare într-un sens sau altul, chiar în lipsa posibilității invocării, în mod concret, a respectivelor probe în motivarea soluțiilor, aspect de natură a încălca dreptul la un proces echitabil și prezumția de nevinovăție a persoanelor judecate” (parag.26);

- ”eliminarea fizică a mijloacelor de probă din dosarele penale, cu ocazia excluderii probelor aferente, prin declararea lor ca fiind nule, conform prevederilor art.102 alin.(3) din Codul de procedură penală, excludere ce presupune atribuirea unei duble dimensiuni sensului noțiunii de „*excluderea probei*” — respectiv dimensiunea juridică și cea a eliminării fizice, — este de natură a garanta, de o manieră efectivă, drepturile fundamentale mai sus invocate, asigurând, totodată, textului criticat un nivel sporit de claritate, precizie și previzibilitate. Prin urmare, Curtea reține că doar în aceste condiții instituția excluderii probelor își poate atinge finalitatea, aceea de a proteja atât judecătorul, cât și părțile de formarea unor raționamente juridice și de pronunțarea unor soluții influențate, direct sau indirect, de potențiale informații sau concluzii survenite ca urmare a examinării sau reexaminării empirice, de către judecător, a probelor declarate nule” (parag.27).

Or, în speță, se constată că, pe lângă simpla indicare a acestor mijloace de probă și a modului în care s-a dispus autorizarea măsurilor de supraveghere tehnică (în *principal*: filele 66-68; filele 204-205 și 209, referitor la opisul vol.4-6, 10-11 ale dosarului de urmărire penală), în cuprinsul rechizitoriului se procedează la analiza detaliată a acestora și la o amplă redare a conținutului probelor obținute prin punerea în executare a măsurilor de supraveghere tehnică (în *principal*: filele 68-125; filele 141-188).

De asemenea, în cuprinsul Ordonanței nr.532/P/2014 din data de 21.03.2018, se procedează la înlăturarea neregularității actului de sesizare prin referire la conținutul mijloacelor de probă constând în procesele verbale de redare a convorbirilor interceptate și prin redarea unor părți din conținutul acestor probe, declarate nule prin prezenta hotărâre (fila 165, ultimul paragraf; fila 169, parag.2, 3 și 4; fila 170, parag.2-3; filele 171-177).

Luând în considerare rațiunile ce au stat la baza deciziei nr.22/2018 a Curții Constituționale, păstrarea acestor mențiuni în cuprinsul celor două acte procesuale ar anula consecințele excluderii probelor nelegale și ar genera efectul invers celui urmărit de Curtea Constituțională prin decizia menționată, conducând, implicit, la afectarea prezumției de nevinovăție și a dreptului la un proces echitabil al inculpatului.

Pentru aceste considerente, Înalta Curte - Completul de 2 judecători de cameră preliminară, în temeiul art. 347 C. pr. pen. raportat la art. 345 și art. 346 C. pr. pen.:

I. Va admite contestația formulată de inculpatul Simionescu Adrian Constantin împotriva încheierilor din 12 februarie 2018 și din 17 aprilie 2018, pronunțate de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, în dosarul nr. 3506/1/2017/a1.

Va desființa în parte încheierile mai sus-menționate și, rejudicând:

Va admite excepția invocată de inculpatul Simionescu Adrian Constantin și va constata nulitatea absolută a punerii în executare a măsurilor de supraveghere tehnică incuviințate, după caz, prelungite prin:

- Încheierea nr. 109 din 04.06.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în dosarul nr. 20/2014;
- Încheierea nr. 127 din 03.07.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în dosarul nr. 20/2014;
- Încheierea nr. 147 din 31.07.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în dosarul nr. 20/2014;
- Încheierea nr. 170 din 01.09.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în dosarul nr. 20/2014;
- Încheierea nr. 189 din 15.09.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în dosarul nr. 20/2014;
- Încheierea nr. 211 din 01.10.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în dosarul nr. 20/2014;
- Încheierea nr. 274 din 14.11.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în dosarul nr. 20/2014;

și efectuate în baza mandatelor:

- nr. 644/UP/04.06.2014;
- nr. 645/UP/04.06.2014;
- nr. 646/UP/04.06.2014;
- nr. 647/UP/04.06.2014;
- nr. 648/UP/04.06.2014;
- nr. 649/UP/04.06.2014;
- nr. 650/UP/04.06.2014;
- nr. 651/UP/04.06.2014;
- nr. 764/UP/03.07.2014;

- nr. 765/UP/03.07.2014;
- nr. 766/UP/03.07.2014;
- nr. 767/UP/03.07.2014;
- nr. 768/UP/03.07.2014;
- nr. 769/UP/03.07.2014;
- nr. 770/UP/03.07.2014;
- nr. 771/UP/03.07.2014;
- nr. 1086/UP/01.09.2014;
- nr. 1293/UP/15.09.2014;
- nr. 1294/UP/15.09.2014;
- nr. 1295/UP/15.09.2014;
- nr. 1296/UP/15.09.2014;
- nr. 1297/UP/15.09.2014;
- nr. 1298/UP/15.09.2014;
- nr. 1299/UP/15.09.2014;
- nr. 1300/UP/15.09.2014;
- nr. 1301/UP/15.09.2014;
- nr. 1302/UP/15.09.2014.

În temeiul art. 102 alin.2-4 C. pr. pen., va exclude din materialul probator toate procesele verbale de consemnare a rezultatelor activităților de supraveghere tehnică mai sus-menționate.

În conformitate cu Decizia nr. 22 din 18 ianuarie 2018 a Curții Constituționale, va dispune îndepărtarea de la dosarul cauzei a acestor mijloace de probă și a suporturilor care conțin rezultatul măsurilor de supraveghere tehnică mai sus-menționate, precum și eliminarea referirilor la aceste mijloace de probă și eliminarea redării conținutului acestor mijloace de probă din Rechizitoriul nr. 532/P/2014 din data de 18.12.2017 și din Ordonanța nr. 532/P/2014 din data de 21.03.2018 de remediere a neregularităților actului de sesizare (excludere fizică). Măsura va fi dusă la îndeplinire de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Infracțiunilor Asimilate Infrecțiunilor de Corupție, căruia i se va trimite dosarul de urmărire penală, urmând a fi restituit instanței de judecată.

Va menține celelalte dispoziții ale încheierilor atacate.

În mod evident, cererile și excepțiile invocate în faza contestației nu au vizat regularitatea actului de sesizare și, pe cale de consecință, nici dispoziția de începere a judecății. Cu toate acestea, dată fiind succesiunea celor două încheieri pronunțate în prima fază a camerei preliminară, care fac corp comun, faptul că prin încheierea din 12 februarie 2018, judecătorul de cameră preliminară a decis și asupra cererilor și excepțiilor referitoare la legalitatea probelor, dar și faptul că, prin încheierea de finalizare a procedurii din data de 17 aprilie 2018, s-a constatat legalitatea administrării probelor, se impune desființarea în parte a ambelor încheieri, rejudecarea în contestație având în vedere doar legalitatea măsurilor de supraveghere.

Drept urmare, dispoziția de începere a judecății cuprinsă în încheierea de finalizare a procedurii din data de 17 aprilie 2018 nu este afectată, iar trimiterea cauzei la parchet are o natură administrativă, fiind dispusă exclusiv pentru aducerea la îndeplinire a măsurii de excludere fizică a probelor declarate nule.

II. Va respinge ca nefondate contestațiile formulate de **inculpații S.C. PROINVEST S.R.L. și Fișcuci Marian** împotriva aceluiași încheieri.

În temeiul dispozițiilor art. 275 alin. (3) C. pr. pen., cheltuielile judiciare determinate de soluționarea contestației formulate de inculpatul Simionescu Adrian Constantin vor rămâne în sarcina statului.

În temeiul dispozițiilor art. 275 alin. (2) C. pr. pen., va obliga contestatorii inculpați S.C. PROINVEST S.R.L. și Fișcuci Marian la câte 100 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

În temeiul dispozițiilor art. 275 alin. (6) C. pr. pen., onorariul parțial al avocaților desemnați din oficiu pentru fiecare dintre cei trei contestatori inculpați, în sumă de câte 40 lei, se va suporta din fondurile Ministerului Justiției.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

I. Admite contestația formulată de **inculpatul Simionescu Adrian Constantin** împotriva *încheierilor din 12 februarie 2018 și din 17 aprilie 2018*, pronunțate de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, în dosarul nr. 3506/1/2017/al.

Desființează *în parte* încheierile mai sus-menționate și, rejudecând:

Admite excepția invocată de inculpatul Simionescu Adrian Constantin și constată nulitatea absolută a punerii în executare a măsurilor de supraveghere tehnică incuviințate, după caz, prelungite prin:

- Încheierea nr. 109 din 04.06.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în dosarul nr. 20/2014;
- Încheierea nr. 127 din 03.07.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în dosarul nr. 20/2014;
- Încheierea nr. 147 din 31.07.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în dosarul nr. 20/2014;
- Încheierea nr. 170 din 01.09.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în dosarul nr. 20/2014;
- Încheierea nr. 189 din 15.09.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în dosarul nr. 20/2014;
- Încheierea nr. 211 din 01.10.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în dosarul nr. 20/2014;
- Încheierea nr. 274 din 14.11.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în dosarul nr. 20/2014;

și efectuate în baza mandatelor:

- nr. 644/UP/04.06.2014;
- nr. 645/UP/04.06.2014;
- nr. 646/UP/04.06.2014;
- nr. 647/UP/04.06.2014;
- nr. 648/UP/04.06.2014;
- nr. 649/UP/04.06.2014;
- nr. 650/UP/04.06.2014;

- nr. 651/UP/04.06.2014;
- nr. 764/UP/03.07.2014;
- nr. 765/UP/03.07.2014;
- nr. 766/UP/03.07.2014;
- nr. 767/UP/03.07.2014;
- nr. 768/UP/03.07.2014;
- nr. 769/UP/03.07.2014;
- nr. 770/UP/03.07.2014;
- nr. 771/UP/03.07.2014;
- nr. 1086/UP/01.09.2014;
- nr. 1293/UP/15.09.2014;
- nr. 1294/UP/15.09.2014;
- nr. 1295/UP/15.09.2014;
- nr. 1296/UP/15.09.2014;
- nr. 1297/UP/15.09.2014;
- nr. 1298/UP/15.09.2014;
- nr. 1299/UP/15.09.2014;
- nr. 1300/UP/15.09.2014;
- nr. 1301/UP/15.09.2014;
- nr. 1302/UP/15.09.2014.

În temeiul art. 102 alin.2-4 C. pr. pen., exclude din materialul probator toate procesele verbale de consemnare a rezultatelor activităților de supraveghere tehnică mai sus-menționate.

În conformitate cu Decizia nr. 22 din 18 ianuarie 2018 a Curții Constituționale, dispune îndepărtarea de la dosarul cauzei a acestor mijloace de probă și a suportilor care conțin rezultatul măsurilor de supraveghere tehnică mai sus-menționate, precum și eliminarea referirilor la aceste mijloace de probă și eliminarea redării conținutului acestor mijloace de probă din Rechizitoriul nr. 532/P/2014 din data de 18.12.2017 și din Ordonanța nr. 532/P/2014 din data de 21.03.2018 de remediere a neregularităților actului de sesizare (excludere fizică). Măsura va fi dusă la îndeplinire de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Infracțiunilor Asimilate Infrecțiunilor de Corupție, căruia i se trimite dosarul de urmărire penală, urmând a fi restituit instanței de judecată.

Menține celelalte dispoziții ale încheierilor atacate.

II. Respinge ca nefondate contestațiile formulate de **inculpații S.C. PROINVEST S.R.L. și Fișcuci Marian** împotriva aceluiași încheieri.

Cheltuielile judiciare determinate de soluționarea contestației formulate de inculpatul Simionescu Adrian Constantin rămân în sarcina statului.

Obligă contestatorii inculpați S.C. PROINVEST S.R.L. și Fișcuci Marian la câte 100 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

Onorariul parțial al avocaților desemnați din oficiu pentru fiecare dintre cei trei contestatori inculpați, în sumă de câte 40 lei, se suportă din fondurile Ministerului Justiției.

Definitivă.

Pronunțată în Camera de Consiliu, azi 27 septembrie 2018.

Președinte
Judecător de cameră preliminară,
preliminară,
Luciana Mera

Judecător de cameră

Lucia Rog

Dolache

Magistrat asistent,
Manuela-Magdalena

Red./tehnored.: jud. L.M.; mag.asist. M.M.D.
2 ex.

C.B. 24 Octombrie 2018

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO